

9^E JAARGANG N^O 47 — 7 FEBRUARI 1930

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEILLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
NZ VOORBURG WAL 262
TELEFOON INTERC. 33170

„Kiele-Kiele“

'N GRAPPIGE SCÈNE UIT DE REVUE-OPERETTE „O, YES KITTY“, WELKE THANS IN „CARRÉ“ WORDT OPGEVOERD.

Stadsnieuws

Te Montevideo, de hoofdstad van de Zuid-Amerikaansche republiek Uruguay, werd School no. 26 genoemd: „Los Paisas Bajos”, d.i. Nederland. In het Koloniaal Museum werden de leermiddelen geëxposeerd, welke door de vereniging „Nederland in de Vreemde” aan deze school ten geschenke worden gegeven.

De actrice Vera Bondam, verbonden aan het Vereenigd Tooneel, werd ter gelegenheid van haar twaalf en half-jarig tooneel-jubileum op hartelijke wijze gehuldigd.

De chef van het goederenkan-
toor aan het Centraal Station,
de heer J. P. Lammers, nam als
zoodanig afscheid.

Een man, die het hoogerop zoekt. Een Amsterdamsche glazenwasser bij zijn gevaarvollen arbeid.

Attentie!

Door 't abusievelijk uitvallen van de juiste oplossing van onze schoeisel prijsvraag op de daarvoor bestemde plaats in dit nummer, maken wij deze alsnog hierbij bekend. De goede combinaties waren:

**A-5, B-6, C-9,
D-7, E-1, F-8,
G-3, H-10,
I-2, J-4.**

Bij de sluiting der R.A.I. werden een zevenentwintigtal chauffeurs, die tien jaar bij een patroon in dienst waren, naar behooren „gevierd”.

De Vereeniging van Zuiderzee-gemeenten hield in Krasnapolsky haar almeene vergadering. Aan de bestuurstafel de burgemeesters van Edam en Urk.

Nieuws

UIT
DE Provincie

Op een balsqué te Stomporen verschenen twee deelnemers als „De Stad Amsterdam” en „De Humorist”. Een aardig initiatief.

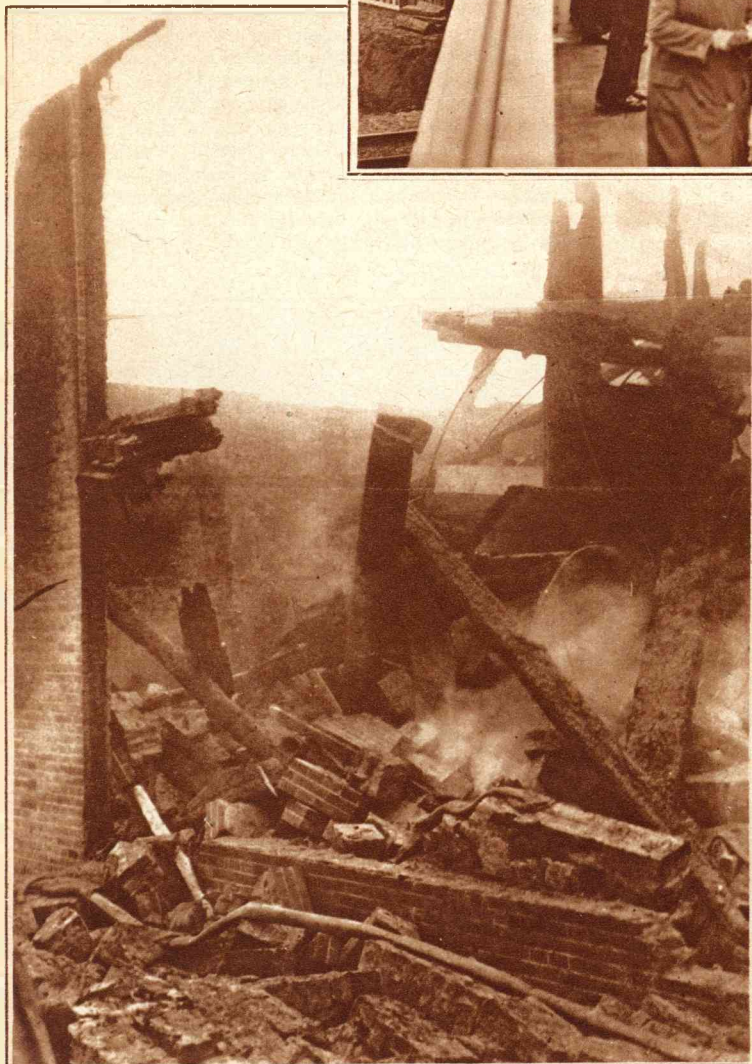
HET NIEUWE VIADUCT over de spoorlijn Amsterdam-Amersfoort te Hilversum is officieel in gebruik genomen. De eerste liefhebbers.

Te Zaandam werd in een der zalen van „Het Wapen van Amsterdam” een bazar gehouden ten bate van het herstellingsoord voor chronische ziekten „Zonnehuis” te Beekhuis. Een groep verkoopsters.

Het echtpaar J. van Straaten-Melker te Heilo herdacht zijn 60-jarige echtvereeniging.

EEN HEVIGE BRAND verwoestte de maalderij „De Rijp” van de firma Kraay te Knollendam. Een tweetal foto's van de rookende puinhoopen.

De bestorming van de reddingsboot.

Atlantic

B.I.P.-film.

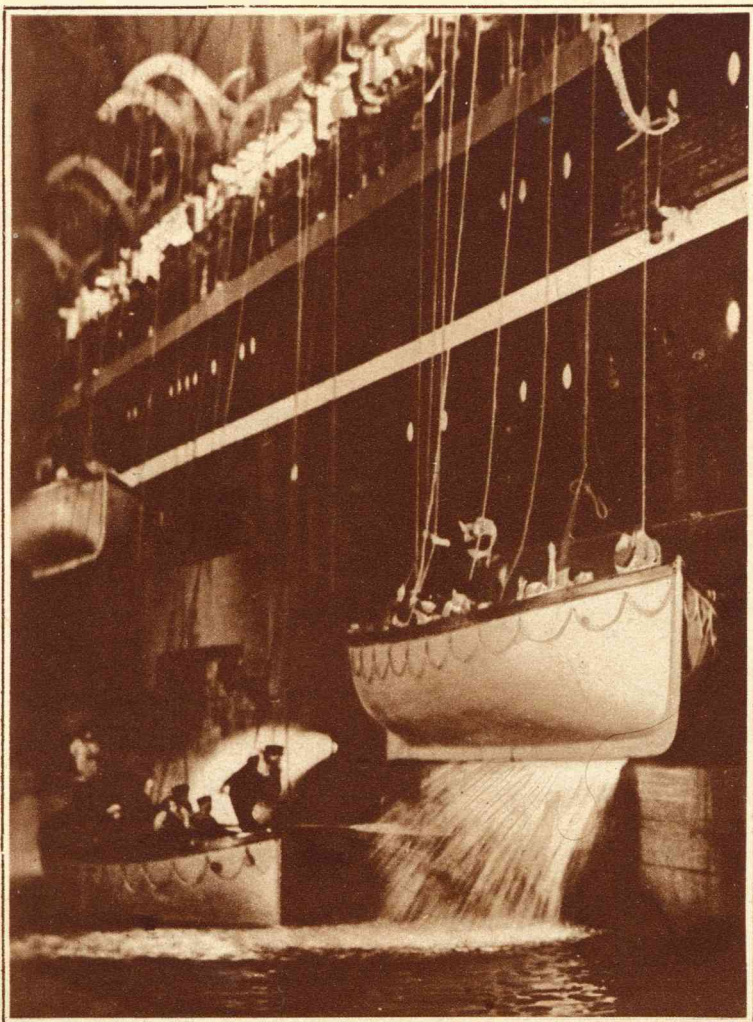
S.O.S. S.O.S. S.O.S. Save Our Souls Red onze zielen slingert de marconist zonder ophouden door het lichtertruim, als zijn schip in nood verkeert. Een schip in nood! Nauwelijks is het te beseffen wat dit beteekent. Honderden en honderden menschen zien zich plotseling door den dood bedreigd, onafwendbaar; gedwongen om in een beperkte ruimte zich door den dood te zien opslurpen. Een klein gedeelte kan plaats vinden in de reddingsbooten, doch de rest wacht in angstige spanning als toeschouwer en hoofdpersoon op den uitslag van den strijd tusschen hulp en ondergang. — *Atlantic* is een film, die eenige weken onze hoofdstad zal bezig houden, want men is er in geslaagd om de geweldige spanning, welke bij het vergaan van een schip bij passagiers en bemanning heerscht, bij het publiek over te brengen. Het is een Duitsche geluidsfilm van de British International Pictures.

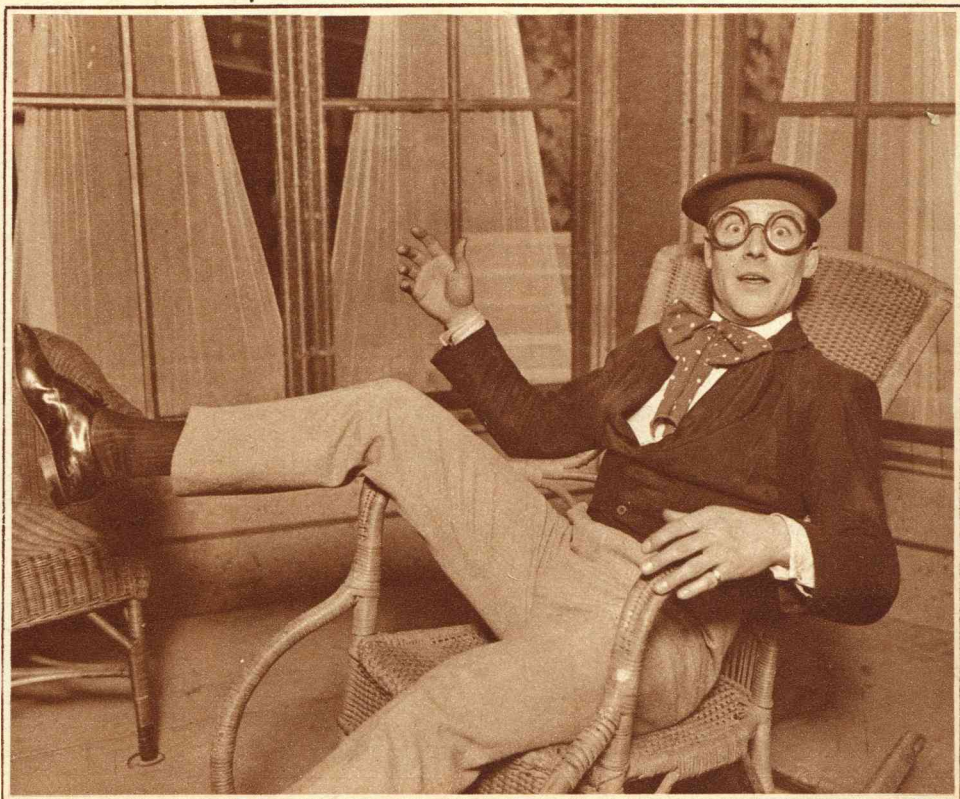
Oh yes, Kitty

Aangemoedigd door het succes van „Rose-Marie” heeft het operette-gezelschap van Jacq. van Bijlevelt wederom een revue-operette voor het voetlicht gebracht, „Oh yes, Kitty!” getiteld. Ook hierin krijgen de verschillende sterren van dit gezelschap volop gelegenheid, ieder naar eigen aard en aanleg te schitteren. Het is ook thans weer de Belgische komiek Mussière, die door zijn formidabele kuitenflikkers de lachspieren van het publiek in beweging weet te houden, hoewel hij daarin door zijn medespelsters en -spelers naar beste kunnen wordt terzijde gestaan. De inhoud is te ingewikkeld om na te vertellen; men ga dus naar Carré, zie en trachte zelf uit dit doolhof van verwickelingen wijs te worden! Hierbij nog een tweetal foto's, welke geen twijfel laten aan het karakter van de voorstelling.

Tooneel en Film

De eerste lading vrouwen en kinderen, die gered wordt.

Melkmuijen.

Een Moordenaar en zijn Zoon

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

Ik zou zoo'n hoge vergoeding immers heel niet van u aannemen," verklaarde hij, „als ik de som had liggen. Maar ik moet het bedrag eerst zelf leenen en zal bij den tegenwoordigen geldnood daarvoor zeer zeker een hooge rente moeten betalen. Morgenochtend om negen uur zal ik de twaalfduizend mark bij u brengen, vroeger is het mij met den besten wil van de wereld onmogelijk."

Krauze, die er op gerekend had, Breslau dien dag nog te kunnen verlaten, was vreeselijk teleurgesteld; maar nadat hij eenmaal had gezegd, het geld pas den volgenden middag noodig te hebben, moest hij wel tevreden zijn met Saling's belofte, ten einde het wantrouwen van den kleinen man niet gaande te maken en daardoor de hulpbron voor zichzelf te verstoppjen.

Maar toen de vreeselijke angst der laatste uren voorbij was, voelde hij, dat hij vermoeid en hongerig was. Niets vond hij echter zoo afschuwelijk, als zich vandaag door de oude Mina te laten bedienen, dus keerde hij niet dadelijk naar huis terug, maar begaf zich naaenafgelegen restaurant, waar hij een middagmaal en een flesch wijn bestelde. Omdat hij anders geen drinker was, had het druivensap op zijn overspannen zenuwen een opwekkende uitwerking, die hij weldadig gevoelde en hem deed besluiten, om die eerste flesch nog door een tweede te laten volgen. Er was immers thuis niets meer voor hem te doen dan het vernietigen van alle sporen, waarvan de ontdekking hem ongelukkig moest maken, en omdat hij voor dit lichtschuwe werk toch de stilte van den nacht moest afwachten, had hij volstrekt geen haast, om naar huis te gaan.

De duisternis was ingevallen, toen hij eindelijk

met een zwaar hoofd het kantoor binnentrad en het gaslicht boven zijn lessenaar opstak. Het verbaasde hem niet weinig, toen hij dadelijk daarna de huishoudster van haar keuken naar voren hoorde komen en hij haar — volgens haar gewoonte zonder te kloppen — in een bijzonder nette kleeding over den drempel zag komen.

„Wat beteekent dat, Mina?" vroeg hij op een gemaakt vroolijken toon. „Ga je je verloven?"

Een nijldige blik uit de diepliggende oogen der oude vrouw toonde hem, dat zij geen zin had, om op zijn grap in te gaan. „Neen, ik wil slechts een andere betrekking gaan zoeken," pruttelde zij. „Ik heb zoo lang op u gewacht, omdat het huis niet alleen mocht blijven. Maar nu zult u zelf wel kunnen zorgen, dat men niets bij u wegkaapt."

„Wil je een andere betrekking gaan zoeken? Dus zeg je mij den dienst op?"

„Ja. En hoe eerder u een andere huishoudster neemt, des te aangenamer zal het mij zijn. Misschien kunt u het wel zoo inrichten, dat ik morgen of overmorgen al kan vertrekken."

Krauze had een vraag naar de redenen van haar besluit op zijn lippen, maar hij sprak die niet uit en zei na een kort zwijgen onverschillig: „Morgen — neen! Overmorgen misschien. Verder wensch ik je niet langer op te houden en wensch ik je veel geluk. — Is mijn zoon in den loop van den dag teruggekeerd?"

„Neen."

„En heeft hij niet om zijn koffer gestuurd, noch iets van zich laten hooren?"

„Neen."

„Het is goed. Je kunt gaan."

Hij hoorde, hoe zij buiten de deur achter zich dichtsloeg en terwijl zijn lippen trilden, zei hij zichzelf: „Het schip moet wel op het punt van zinken zijn, als zelfs zoo'n oude rat het wenschte te verlaten. Nu, overmorgen mag zij voor mijn part doen, wat zij verkiest, en vanavond ben ik toch liefst alleen."

Hij ging het kantoor uit met de bedoeling, de huisdeur te sluiten. Op den drempel was hij bijna in botsing gekomen met een grooten mageren man, wiens gezicht hij in de duisternis niet kon onderscheiden, maar omtrent wien hij ontsteld dadelijk vermoedde, dat het niemand anders dan Hubner kon zijn. En nu verdreef de klank van de stem ook zijn laatste twijfel. „Hola, waarde vriend, laat mij alstublieft eerst naar binnen gaan, voordat u mij van de buitenwereld afsluit. Ik heb nog een dringend woordje met u te spreken."

In zijn eersten grenzeloozen schrik niet tot spreken in staat, ging Krauze den onverwachten bezoeker voor naar zijn kantoor. Toen de athleet in het licht van de lamp kwam, trachtte de graanhandelaar in zijn oogen te lezen, welke bedoelingen hij tegenover hem zou hebben. Maar hij zag in Hubner's beenig gezicht niets anders dan de uitdrukking van dezelfde brutale vastbeslotenheid, die hem al eerder had afgeschrikt. En destijds was hij nog in het volle bezit van zijn geestelijke en lichamelijke kracht geweest, terwijl hij zich vandaag ellendig zwak en tot iederen beslist tegenstand onbekwaam gevoelde. Alles, wat hij wist te doen, was, dat hij zich zoo ver mogelijk in de schaduw terugtrok, om den ander niet reeds door het zien van zijn angst al dadelijk een bepaald voordeel te bezorgen.

No. 19

Breeduit en brutaal was Hubner, zooals bij zijn eerste bezoek, op een stoel neergevallen, nadat hij dien eerst tusschen de deur en den lessenaar had geschoven, waarachter Krauze stond.

„Zoo, daar zijn wij dus weer eens gezellig bij elkaar! Het heeft u zeker wel erg gespeten, dat u mij onlangs tevergeefs hebt moeten verwachten, niet? Of zou ik mij daarin vergissen? Zou het u misschien zelfs gelegen zijn gekomen, dat die gekken mij tengevolge van een onzinnige aanklacht hebben laten opsluiten? Bij een man van uw soort zou men dat ten slotte ook mogelijk kunnen achten.”

Krauze beseftte, dat hij iets moest zeggen, maar ondanks zijn voornemen, om zich onverschillig te houden, klonk het zeer aarzelend en onzeker, toen hij antwoordde: „Zeer zeker ben ik verbaasd geweest over uw uitblijven. Maar ik wist er niets van, dat u gevangen was genomen.”

„Niet? Nu, ik zal u maar gelooven, ofschoon ik eerst in allen ernst vermoedde, dat u daarbij de hand in het spel kon hebben gehad. Het zou toch ook veel te aangenaam voor u zijn geweest, om mij zoo zonder onkosten en lasten voor langen tijd kwijt te raken — niet waar, ouwe vrind?”

„Ik weet niet, wat u bedoelt. En u verongelijkt mij in ieder geval met uw verdenking. Ik heb niets tegen u gedaan.”

„Het zou ook verduiveld dom zijn geweest, als je dat had durven doen, want in hetzelfde uur, waarin ik een bevestiging van mijn verdenking zou ontvangen, zou je een verloren man zijn. Maar dezen keer kan je wel onschuldig zijn geweest, hoeveel doortrapte sluwheid ik anders ook van je veronderstel. Ik moest echter slechts boeten voor mijn goedhartigheid, dat ik als bestuurder van mijn museum een man had aangesteld, die pas ontslagen was uit de gevangenis. De man moet medeplichtig zijn aan den moord op een oude vrouw! — Dat is klinkklare onzin, want hij is de goedhartigste kerel van de wereld! Maar al zou hij het ook gedaan hebben, wat gaan mij de bokkesprongen van dien man aan! De heeren zijn er ook al spoedig achter gekomen, dat zij met deze gevangenneming een groote domheid hadden begaan. En de officier van Justitie heeft zich uiterst beleefd verontschuldigd, toen hij mij vandaag mijn vrijlating aankondigde. Van een schadeloosstelling voor het feit, dat ik nu een geruineerd man ben, was echter natuurlijk geen sprake.”

„Nu, het zal ten slotte ook niet zoo heel erg zijn,” durfde Krauze te zeggen. „Uw voorloopige hechtenis heeft toch slechts een paar dagen geduurd en...”

„Och, wat weet u daar van?” viel Hubner hem knorrig in de rede. „Ik zat toch al in groote zorgen, en dat nu mijn museum gesloten moest worden, heeft de rest daaraan gedaan. Op het oogenblik hebben mijn schuldeischers alles laten verzegelen, en ik zou een paar duizend daalders moeten betalen, om mijn museum vrij te krijgen. Zooveel is het echter niet waard, om dien ellendigen woekeraars dezen dienst te bewijzen. Laten zij den rommel maar verkoopen en zien, hoe zij dan de kosten goed kunnen maken. Ik heb al lang genoeg van dat zaakje en wil mijn geld liever gebruiken, om een nieuw te beginnen. Kom dus voor den dag met de duiten, vriend! U moet die immers al sedert meerdere dagen voor mij in uw geldkast hebben liggen.”

Krauze raapte al zijn moed bij elkaar, om den storm af te wachten, dien hij — zooals hij wist — nu zou doen losbarsten.

„Ik had op den bepaalden tijd zeer zeker een groote som voor u klaar liggen,” zei hij. „Maar intusschen zijn er zooveel onverwachte dringende schuldvorderingen gekomen...”

„Och kom, verkoop geen praatjes,” viel de andere hem boos in de rede, „dezen keer geef ik niets toe en ik ga niet hier vandaan, voordat ik het geld in mijn zak heb. Dus laten we den tijd niet verspillen met nuttelooze praatjes. Het is voor ons beiden aangenaam, als wij in vrede met elkaar klaar komen.”

„Ik weiger immers niet, aan uw eischen te voldoen. Maar u moet rede verstaan, beste Hubner! U weet, dat ik in groote zorgen zit en ik was niet voorbereid op uw bezoek. Gun mij dus twee dagen tijd, om het geld te bezorgen...”

„Niets aanwezig! Nu, kijk maar, waar u het vandaan haalt — sla voor mijn part een ouden geldschieteer dood — maar zorg er voor, dat ik morgenochtend het geld heb. Van wachten kan

volstrekt geen sprake zijn. Ik moet weg. En als ik u een goeden raad moet geven, dan is het deze, dat u er eveneens spoedig vandoor moet gaan.”

„Nu, nu, zoo'n groote haast hebt u toch zeker niet. Nadat men u eenmaal in vrijheid heeft gesteld...”

De athleet stond op en kwam heel dicht bij den lessenaar om zijn stem tot fluisteren te kunnen inhouden. „Men heeft mij in vrijheid gesteld, omdat men tegen mij in de zaak van den moord, waarvan ik niets weet, natuurlijk niets heeft kunnen bewijzen. Maar als de Instenburgsche geschiedenis uitkomt, ziet het er slecht uit. En die zal uitkomen — dat verzeker ik u. Er dreigt al zooiets en zonder noodzakelijkheid is mevrouw Deloria zeker niet hier vandaan gegaan. Ik ken haar, zij is een moedige vrouw, die op haar post zal blijven, zoolang er nog hoop bestaat, om iets te redden. Dat zij er vandoor is gegaan, moet geldige redenen hebben gehad. En als het haar te benauwd werd, dan is het zeker voor mij hoog tijd, om voor mijn veiligheid te

Fanny Flapuit zegt:

Ieder meisje behoort haar uiterlijk te verzorgen, voor zij uitgaat.

zorgen. Tracht dus niet, mij terug te houden. U ziet wel, dat ik vast besloten ben, mij niet tegen te laten houden.”

„En als er nu feitelijk voor mij geen mogelijkheid bestaat, om het geld vroeger dan over twee dagen te bezorgen?”

„Dan ga ik morgenochtend zonder geld naar Rusland, maar ik geef u gelijktijdig aan bij de politie. Mevrouw Deloria is nu al ver buiten schot, daar ben ik zeker van. Op haar behoef ik dus niet te letten. En ik zie niet in, waarom ik u zou ontzien, als u laag genoeg is, om mij in den steek te laten.”

„U kunt mij niet aanklagen, zonder u zelf er aan te wagen. En in Rusland zou men u gauw genoeg te pakken krijgen.”

Hubner zette een spottend gezicht. „Zoo, denkt u dat? Nu, mij dunkt, dat konden wij toch altijd eens probeeren. Ik ken een aantal hooge Russische ambtenaren en heb daar overal vrienden, die mij zullen voorthelpen. Ik kom zonder pas over de grens, en als ik eerst eenmaal daarginds ben, lach ik om alle Deutsche rechtters en om de wijze politie.”

Krauze zweeg wel een minuut lang, maar toen de andere een ongeduldig gebaar maakte, vroeg hij plotseling: „Wat denkt u er van, Hubner, als wij samen zouden gaan? Mij staat Breslau verschrikkelijk tegen en twee mannen zooals wij moesten ons toch overal kunnen redden.”

Hubner keek hem wantrouwend aan. „Meent u dat ernstig, of wilt u mij bedriegen? Pas op, mijnheer! U mag een oude vos zijn, maar als u mij denkt te kunnen foppen, dan vergist u je toch zeer.”

„Zou ik u dan zoo'n voorstel doen, als ik van plan was, u te bedriegen? Neen, ik wensch integendeel, dat wij goede vrienden zullen worden en wil u daarom mijn volle vertrouwen schenken. De toestand van mijn handelszaak is wanhopig en ik heb geen zin meer, om van den morgen tot den avond met zorgen te strijden, om ten laatste er onder te bezwijken. Wie weet, of het mij over drie of vier dagen nog zou gelukken, om de voor een vlucht noodige middelen los te krijgen. Daarom ben ik bereid, om morgen hier alles in den steek te laten en met u mee te gaan, verondersteld, dat u mij kunt beloven, ook mij veilig over de Russische grens te brengen.”

„Hm! Ik zou het wel kunnen. Maar het gevaar is voor twee natuurlijk grooter dan voor één persoon, en het komt er nu op aan, of het de moeite waard is. Hoeveel geld hebt u beschikbaar?”

„Op het oogenblik zoo goed als niets. Maar ik kan er tamelijk zeker op rekenen, morgen voor den middag een paar duizend mark te ontvangen.”

„Een paar duizend — dat moet toch zeker niet letterlijk geloofd worden? Maar ik zal u mijn goeden wil toonen. Als het u gelukt, om voor morgenmiddag minstens twintigduizend mark in handen te krijgen en u uw reisgeld eerlijk met mij wilt deelen, dan breng ik u over de grens en ik blijf er borg voor, dat ik daarginds een zaak met u zal opzetten, die bij mijn kennis van land en volk ons beiden kan onderhouden. Maar in ieder geval onder één voorwaarde: onvoorwaardelijke eerlijkheid! Bij de eerste leugen of bedriegerij, waarop ik u zou betrappen, zou ik onmiddellijk alle beenderen in uw lichaam vermorzelen.”

Alsof hij de laatste woorden niet gehoord had, zei de graanhandelaar op den vriendelijksten toon, die hem ten dienste stond: „Het is goed... ik neem uw voorwaarden aan. Als u morgenmiddag om twaalf uur hier wilt komen, zult u mij klaar vinden, om te vertrekken.”

Hubner glimlachte, maar het was een glimlach, waaronder de ander zich niet op zijn gemak kon gevoelen. „En als u dan intusschen van plan veranderd was en al een paar uur eerder vertrokken zou zijn? Neen, waarde vriend, zeker is zeker! Ik blijf maar liever eenvoudig hier.”

Krauze had niet weinig moeite, om zijn ontsteltenis voor den wantrouwend man te verbergen.

„Uw argwaan krenkt mij heel onverdiend,” zei hij. „En u zult niet bij uw voornemen blijven, als ik tegen u zeg, dat het zeer zeker de verdenking van mijn huishoudster gaande zou maken, als ik een vreemdeling in mijn huis liet overnachten. Ook heb ik nog verschillende voorbereidselen te maken, waarbij...”

„Mijn tegenwoordigheid u zou hinderen, wilt u misschien zeggen? — Nu, wat dat betreft, moet u wel begrijpen, dat u nu geen geheimen meer voor mij mag hebben. U kunt echter op mijn stilzwijgen rekenen, zoolang u je daar naar gedraagt. Uw huishoudster zal echter ook niet dadelijk naar 't politiebureau loopen, omdat u een goeden vriend bij u herbergt. Met zulke praatjes moet u waarlijk niet bij mij aankomen, als ik aan uw oprechtheid moet gelooven.”

Zijn besluit om te blijven was blijkbaar onwrikbaar en omdat hij nu in geen geval met dezen gevaarlijken man wilde twisten, had Krauze geen moed, om zich nog langer te verzetten. „Voor mijn part dan!” zei hij. „Ik wil u geen reden geven, om aan mijn gastvrijheid te twijfelen. Ik heb boven een geheel ingerichte slaapkamer, waar tot nu toe mijn zoon heeft gelogeed en die stel ik graag vannacht tot uw beschikking. Wilt u mij vergunnen, u dadelijk naar boven te brengen?”

„Nu ja, waarom niet!” antwoordde Hubner met den vroegeren spottenden glimlach. „Bekijken kan ik de kamer toch zeker. En het is ook laat genoeg, om te gaan slapen, vooral als men een drukken dag voor zich heeft, zooals wij tweeën. Maar u hebt den voorrang — ik volg u wel.”

Krauze schikte zich zwigend en bij het zwakke licht van een kaarsje, dat de graanhandelaar aangestoken had, gingen beiden de trap naar de bovenverdieping op.

XXV

Mevrouw Deloria had in Berlijn, het eerste doel van haar in haast begonnen reis, blijkbaar verschillende zaken te behandelen, waarbij Elze haar overbodig of zelfs lastig voorkwam. Want gedurende de eerste twee dagen van haar verblijf aldaar

liet zij het jongemeisje haast voortdurend alleen. Zij hadden in een familiepension der binnenstad haar intrek genomen en omdat Elze moed noch verlangen had, om zich alleen in het gewoel der straten te wagen, had zij gedurende deze twee dagen tijd genoeg, om in de eenzaamheid van haar kaal pensionkamertje over haar treurig bestaan na te denken.

Zij had het eerste onbewaakte uur gebruikt, om aan Rudolf te schrijven, maar deze brief had haar bedrukt hart geen verlichting bezorgd. Zij kon het drukkende gevoel niet kwijtraken, dat deze scheiding niet slechts tijdelijk, maar een scheiding voor altijd was, en nooit had zij zich eenzamer en ongelukkiger gevoeld dan nu. Met een vurig verlangen wachtte zij op het antwoord van haar geliefde, dat immers onmogelijk kon uitblijven, en telkens telde zij de uren weer, die volgens haar berekening nog moesten verlopen voor de aankomst van den brief.

Als mevrouw Deloria niet zoo geheel door haar eigen aangelegenheden in beslag was genomen, dan had zij zeker moeten bemerken, dat het hart van haar beschermeling nog onder iets anders leed dan onder het dwaze verlangen naar haar geboortestad en bij het weinige komediespel van Elze had de ontdekking van de waarheid niet lang uit kunnen blijven. Maar de gewezen kunstrijdster zag van de terneergeslagenheid van haar „lieveling” of waarlijk niets, of zij wilde er niets van zien. Als zij van haar geheimzinnige boodschappen terugkeerde, betoonde zij zich steeds buitengewoon druk en spraakzaam. Maar de vroolijkheid, die zij vertoonde, had iets gemaakts. Zooals iemand, wiens gedachten volstrekt niet zijn bij hetgeen hij zegt, sprong zij heel onverwacht van het eene onderwerp op het andere, en dan kon het gebeuren, dat zij midden in een gezellig praatje plotseling zweeg.

Op den morgen van den derden dag na haar aankomst in Berlijn betoonde zij zich echter in tegenstelling met haar vorige gedrag al bij het ontbijt zeer zachtmoedig en teerhartig gestemd. Zij was buitengewoon stil, zuchtte telkens en liet het schaalte met koud vleesch rustig staan, zonder er iets van te gebruiken, ofschoon dat haar anders altijd zoo bijzonder goed smaakte. Toen Elze, om toch iets te zeggen, schuchter vroeg, of zij ook vandaag weer in de stad boodschappen moest doen, schudde zij eerst slechts zwijgend haar hoofd, maar toen sprong zij plotseling op en legde, nadat zij haar stoel naast dien van het meisje had geschoven, teeder haar arm om Elze's hals.

„Neen, niet in de stad, lieveling. Maar ik moet je toch vandaag weer verlaten, en niet slechts voor enkele uren, maar voor meerdere dagen, misschien voor een heele week. Ik zal je natuurlijk gedurende dezen tijd ergens onder dak brengen, waar je goed en veilig bezorgd bent. Je hoeft niet het minste te vreezen en ik hoop, dat je je als een dapper meisje zult gedragen.”

Zij scheen gevreesd te hebben, dat Elze een grooten schrik zou toonen, en het stelde haar blijkbaar ten zeerste gerust, dat het jongemeisje dit nieuws zoo kalm opnam.

„Als u het noodig acht, lieve tante, moet ik mij natuurlijk aan uw beslissing onderwerpen. En in een stad, waar zooveel duizenden alleenstaande jonge meisjes wonen, zal daar geen bijzondere moed voor noodig zijn.”

„Dat noem ik flink en verstandig gesproken. Zie je, kind, ik zou je heel graag meenemen en oorspronkelijk was het ook mijn plan, dat te doen, maar de aangelegenheden, die ik moet regelen, en die — zooals je wel kunt begrijpen — eveneens met de vroegere moeilijkheden van mijn vader in verband staan, zijn van zoo'n onaangename aard, dat ik je daarmee niet in aanraking zou willen brengen. Ook zal ik gedurende de eerstvolgende dagen door deze ellendige dingen zoozeer in beslag worden genomen, dat ik mij nog veel minder met je zal kunnen bemoeien, dan het mij sedert onze komst in Berlijn mogelijk is geweest. En ik denk, dat je in deze omstandigheden tijdens onze scheiding nergens beter bewaard kunt zijn dan juist hier in Berlijn.”

„Zeker, tante. En ik ben volstrekt niet bang voor het alleenzijn. Het is mijns inziens volstrekt niet noodig, mij eerst nog op een andere plaats onder dak te brengen. Ook als ik hier in het pension blijf, ben ik beveiligd tegen alle gevaren.”

Maar mevrouw Deloria schudde ontkennend haar hoofd. „Neen, kind, dat begrijp je niet en in

dit opzicht moet je op mijn grotere ervaring vertrouwen. Ik zou van zorg over jou geen minuut rust hebben, als ik voor mijn vertrek niet alles gedaan had, om je tegen alle onaangenaamheden te beschermen, die alleenstaande jonge dames in een wereldstad kunnen overkomen. En mijn maatregelen zijn bovendien al genomen. Wij behoeven nog slechts je koffer in te pakken en naar het pension te gaan, dat ik voor je uitgezocht heb. Ik ben overtuigd, dat je in den schoot eener familie niet beter bezorgd zou kunnen zijn dan daar.”

Elze sprak haar niet verder tegen, want het was haar eigenlijk onverschillig, waar zij haar eenzame dagen moest doorbrengen, en nog binnen een uur waren alle voorbereidselen voor de verhuizing gemaakt. Het rijtuig stond voor de deur en de knecht droeg den reiskoffer van Elze naar beneden, terwijl de twee groote koffers van mevrouw Deloria volgens haar beschikking in het tot dan toe bewoonde pension zouden achterblijven. Nu wendde de voormalige kunstrijdster, al op den drempel van de kamer staande, zich nog eens tot Elze en zei op een luchtigen conversatietoon, alsof het iets heel gewoons betrof: „Het mag je echter niet verwonderen, lieveling, als men je in het nieuwe pension als mevrouw Deloria ontvangt. Ik heb het doel-

In zwarte schaduw....

*

*In zwarte schaduw der misère-muren,
van het grauwe en griezelige groot gebang.
maar achter de veroordeelden verduren,
hun celstraf, weken, maanden, jaren lang:*

*En waar in een'ge eentonigheid de uren
voorbijgaan, eindeloos en droef en bang,
die naar den dag der verre vrijheid sturen,
verheid met starren blik en bleeke mang:*

*Daar zie 'k het vrije volkje vroolijk spelen,
den luiden zonneshater wat onthucht,
om in hun kinder-vreugde daar met velen
te genieten in zelf-genbrocht gerucht.*

*van 't kinderspel, fantastisch en naïef,
maarin 't „agentje” zijn en „boefje” en „dief”....*

HERMAN J. HAYEMAYE.

matig geacht, om je daar niet onder je meisjesnaam, maar onder den mijnen aan te kondigen, en je mag mij natuurlijk nu niet logenstraffen, als wij daarvan niet allebei onaangenaamheden willen ondervinden.

Elze kleurde en maakte er geen geheim van, hoe buitengewoon pijnlijk de nieuwe onwaarheid voor haar was, waartoe zij gedwongen zou worden. „Maar waarvoor is dat noodig, lieve tante?” vroeg zij verwijtend. „Ik moet mij tegenover deze vreemde menschen immers een bedriegster voelen, als ik zonder tegenspraak toe zou laten, dat zij mij met een valschen naam aanspreken.”

„Je uitdrukkingen zijn zeer vleidend voor mij... dat moet ik zeggen,” antwoordde mevrouw Deloria vinnig. „Begrijp je dan niet, dat ik alleen in jouw belang tot deze kleine noodleugen heb besloten? Een getrouwde vrouw behandelt men dadelijk heel anders dan een alleenstaand jong meisje, en ik kon je geen betere bescherming geven dan die, welke mijn naam je zal bezorgen. De vrees, om voor iedere brutaliteit door een beleedigden echtgenoot gestraft te worden, zal tijdens mijn afwezigheid alle minder gewenschte bezoeken van je vandaan houden.”

„U hebt zeker met een goede bedoeling zoo gehandeld, tante, en ik wilde u door mijn woorden niet krenken, maar het zou mij toch aangenaamer zijn geweest, als u het niet gedaan had.”

„Je stelt nu opeens, schijnt het, een zeer groot vertrouwen in je wereldwijsheid en levenservaring. Dat kon ik bij je vroegere verlegenheid allermint vermoeden. Maar hoe het daarmee ook zij, in ieder geval betreft het nu een voldongen feit, waaraan niets meer valt te veranderen, en je zult mijn moederlijke zorg niet daardoor willen vergelden, dat

je mij groote onaangenaamheden bezorgt. De menschen hebben je, zooals zij verplicht zijn, zeer zeker reeds als mevrouw Deloria bij de politie aangemeld en je zult dus goedschiks of kwaadschiks erin moeten berusten, om voor eenige dagen dezen naam te dragen. Omdat je geen sterveling daardoor eenige schade bezorgt, kan ook niemand op de gedachte komen, je voor een bedriegster te houden, en als je desondanks in een scheeven toestand zou geraken, dan kon slechts je eigen onhandigheid daarvan de schuld zijn.”

Elze achtte zich door deze terechtwijzing en nog meer door den onvriendelijken toon daarvan diep gekrenkt, en met een beslistheid, zooals zij nog nooit aan haar weldoenster had getoond, zei ze: „Dat ik niet zoo'n onhandigheid zal begaan, kan ik volstrekt niet beloven. Ik ben niet geoefend in zulke dingen en de behendigheid, die er voor noodig is, om dagenlang een aangenomen rol te spelen, bezit ik inderdaad niet. Daarom zou het misschien veel beter zijn, dat u mij vergunde, mijn eigen naam te behouden en in plaats van naar dat pension te gaan naar Breslau terug te keeren.”

Mevrouw Deloria was bleek geworden. Bij de tot dan toe betoonde toegevendheid van Elze was zij niet voorbereid geweest op zoo'n nadrukkelijken tegenstand, en de teleurstelling daarover bracht haar in een groote bekoring, om driftig op te stui-ven. Haar mooie oogen fonkelden van opwinding, toen zij haar gezicht naar het jonge meisje toekende; maar zij scheen in het anders zoo zachtmoedige gezicht van Elze een trek van vastberadenheid waar te nemen, die haar aantoonde, dat een uitval van drift het minst geschikte middel zou zijn, om het weerspannige meisje aan haar wenschen te onderwerpen.

Dus veranderde zij nu van gedrag en bracht haar weer in haar kamer, om haar naast zich op de canapé te trekken.

„Wat je daar van mij verlangt, is onmogelijk,” zei ze met een zachte stem. „Je moet hier in Berlijn blijven, tot ik terugkom — en je moet tot dan toe mijn naam dragen! Het is het laatste bewijs van dankbaarheid, dat ik van je verlang — dat beloof ik je! Maar juist dit mag je mij niet weigeren, als je nog eenige genegenheid voor mij hebt.”

Radeloos en ontsteld keek Elze voor zich. Wat kon zij nog verwachten, als haar weldoenster zich op den plicht van dankbaarheid beriep, die haar altijd zoo heilig was voorgekomen.

Mevrouw Deloria scheen dit besluitelooze zwijgen echter goed te begrijpen; want zij ging nog dringender voort: „Ik besef immers, dat dit alles je onbegrijpelijk voorkomt en daardoor misschien eenig wantrouwen tegen mij in je hart is ontstaan. Maar ik beloof je, dat je na mijn terugkeer een volledige opheldering zult ontvangen. En dan zal je niet slechts alles begrijpen, maar je zult je ook er over verheugen, mij dezen belangrijken dienst te hebben bewezen. Nu kan ik je slechts zeggen, dat van 't welslagen der zaak, waarvoor ik deze reis ga maken, niet alleen mijn eigen wel en wee, maar ook het lot van andere, mij zeer dierbare menschen afhangt, en dat machtige vijanden alles in het werk stellen, om mij onoverkomelijke moeilijkheden in den weg te leggen. Zij laten mij voortdurend bespieden, en omdat het — zooals ik zei — zeer invloedrijke personen betreft, roepen zij, naar ik vermoed, zelfs de hulp der politie in. Het zijn alleen hun intrigues, die mij noodzaken, om eveneens mijn toevlucht in een list te zoeken. Zij mogen niets van mijn vertrek bemerken en het eenige middel, om dat te voorkomen, bestaat juist daarin, dat je voor een korten tijd mijn rol speelt. Je wordt als bewoonster van dit pension als mevrouw Deloria vermeld, en de bespieders ontvangen bij hun eventuele informatie de schijnbaar ware inlichting, dat ik mij rustig hier in Berlijn bevind. Daardoor win ik den tijd en de vrijheid, om mijn plannen ten uitvoer te brengen, en als ik op zoo'n manier hun schandelijke aanslagen eindelijk voor altijd heb doen mislukken, zal ik ook jou, lieveling, er van overtuigen, dat je slechts voor een goed doel deze kleine komedie meegespeeld hebt.”

Elze had naar haar gekeerd, zonder dien stroom van woorden een enkelen keer te onderbreken. Nu hief zij haar oogen, die zoo helder en onschuldig waren als die van een kind, naar de sprekster op en zei: „Nu u het als een bewijs van mijn dankbaarheid van mij verlangt, mag ik niet weigeren aan dit verzoek te voldoen.”

(Wordt voortgezet)

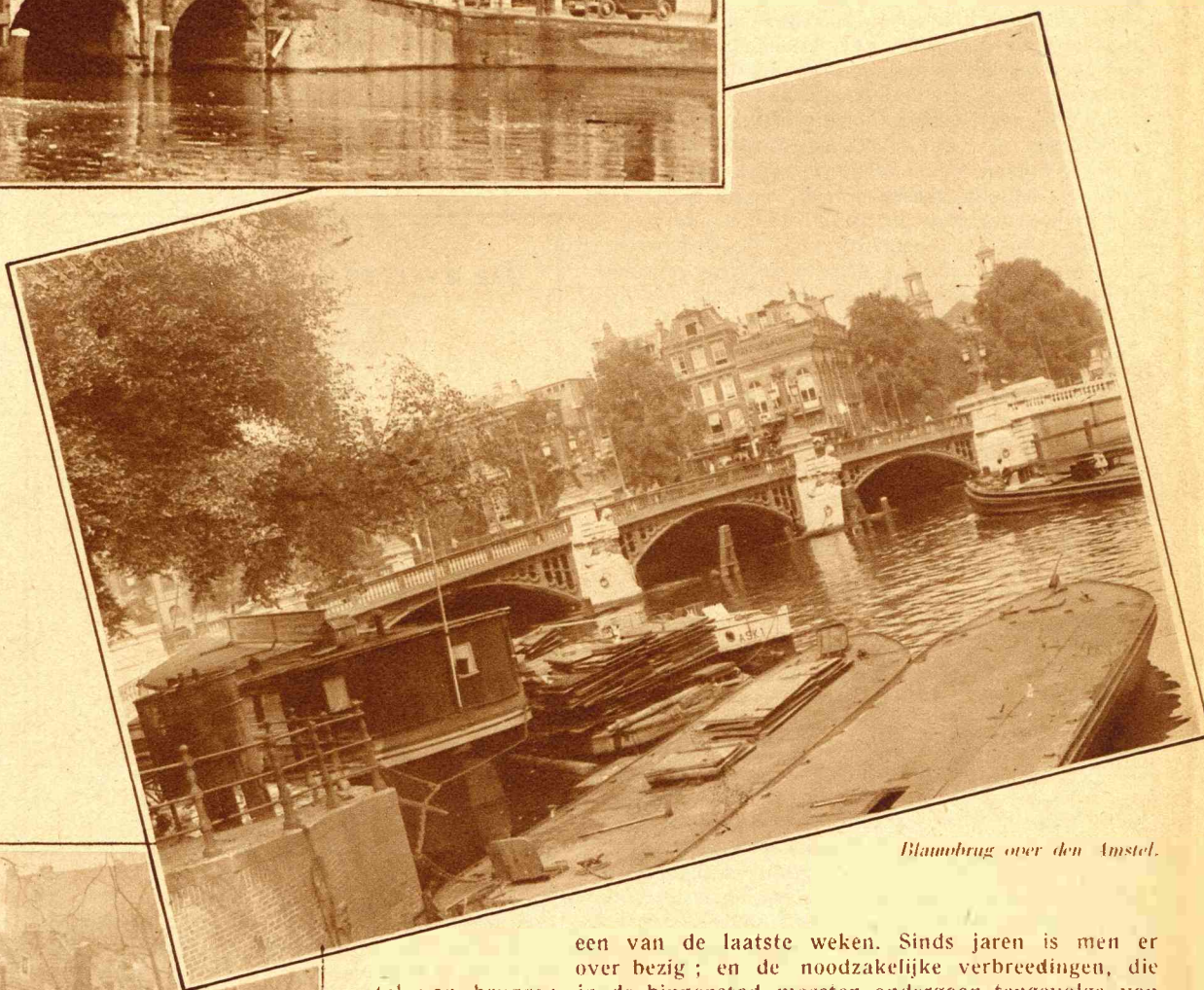

Een der mooiste bruggen in de binnenstad, die Heerengracht en Leidschegracht verbindt.

Over de Amsterdamsche Bruggen

Nu er zooveel gepraat — en nog meer geschreven — wordt over de al of niet wenselijkheid van demping van het Rokin, is het opmerkelijk, dat zoowel voor- als tegenstanders van deze drooglegging het er over eens zijn, dat het het water is, dat aan Amsterdam de schoonheid schenkt, welke onze stad van andere onderscheidt.

Alleen is het, wat het Rokin-vraagstuk betreft, de kwestie, of dat watertje tusschen Munt en Vijgendam nu ook moet gerekend worden onder

Blauwbrug over den Amstel.

een van de laatste weken. Sinds jaren is men er over bezig; en de noodzakelijke verbredingen, die tal van bruggen in de binnenstad moesten ondergaan tengevolge van de steeds hoger wordende eischen van Moloch verkeer, hebben niet altijd tengevolge gehad, dat het uiterlijk aspect onzer „grachtbruggen” er op verbeterd is.

Vele lezers zullen zich b.v. nog wel herinneren de oude bruggen over

Het bruggencomplex over de Reguliersgracht.

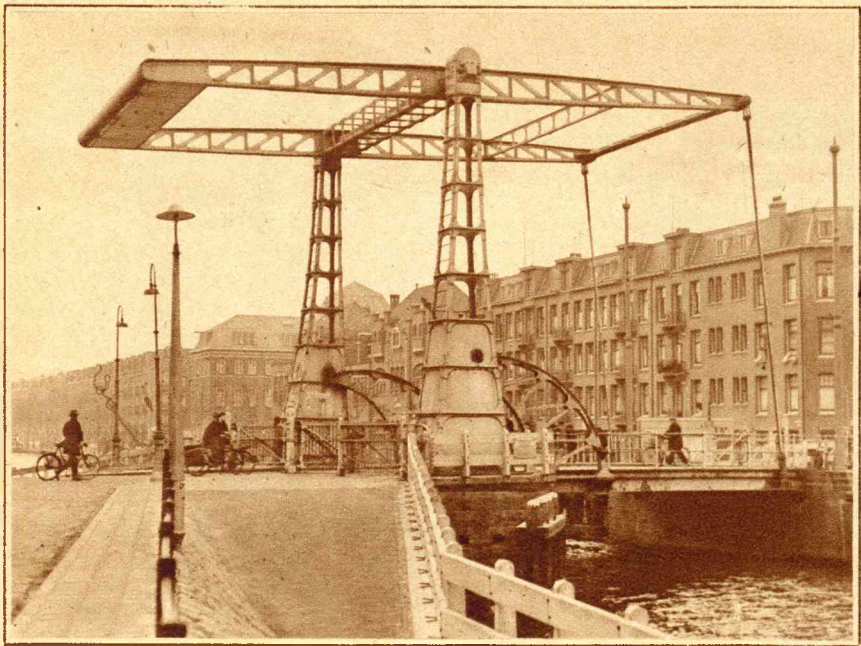
„de groene streepjes vocht” — zooals Beets de grachten van Leiden noemde — die Amsterdam karakteristiek maken.

In afwachting van de beslissing der vroede vaders en moeders op het Prinsenhof, is het misschien wel nuttig er eens op te wijzen, dat het Amsterdamsch stedschoon weliswaar grootendeels door de grachten en vaarten „veroorzaakt” wordt, maar dat dit niet zoo tot zijn recht zou komen, lagen de bruggen in onze hoofdstad niet over het

Brug Heerengracht, hoek Amstel.

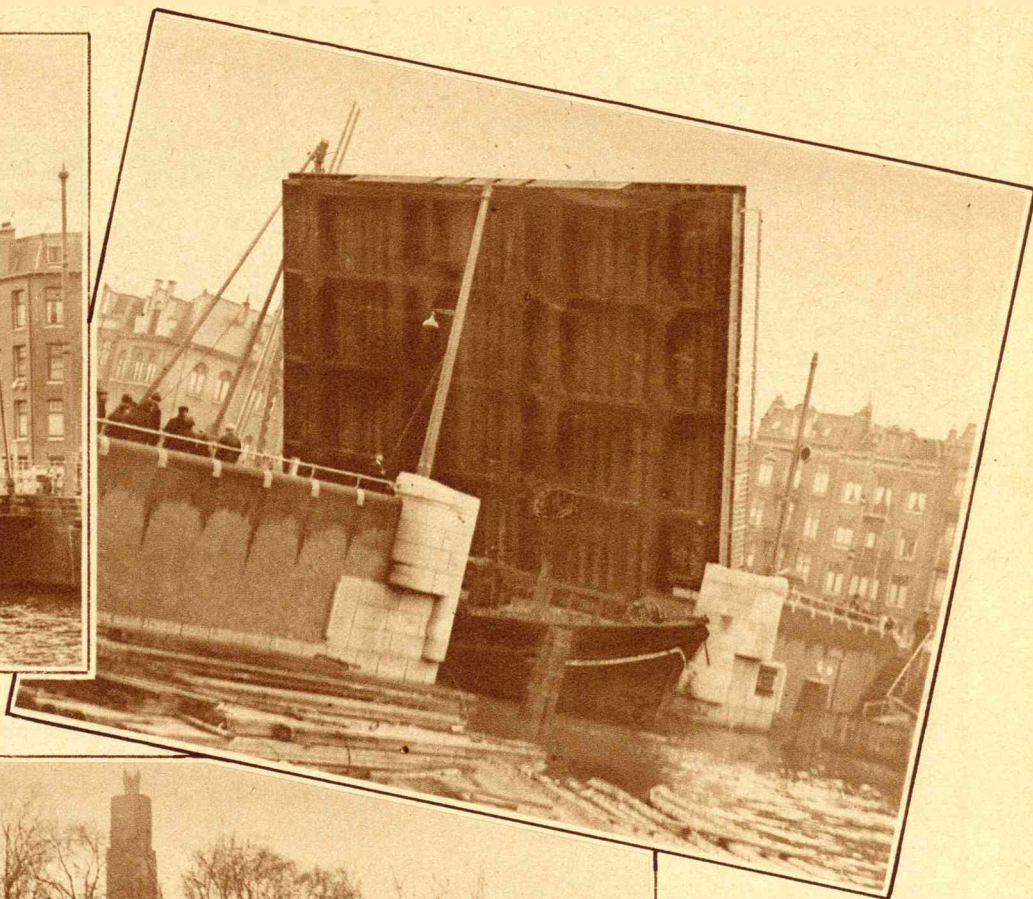

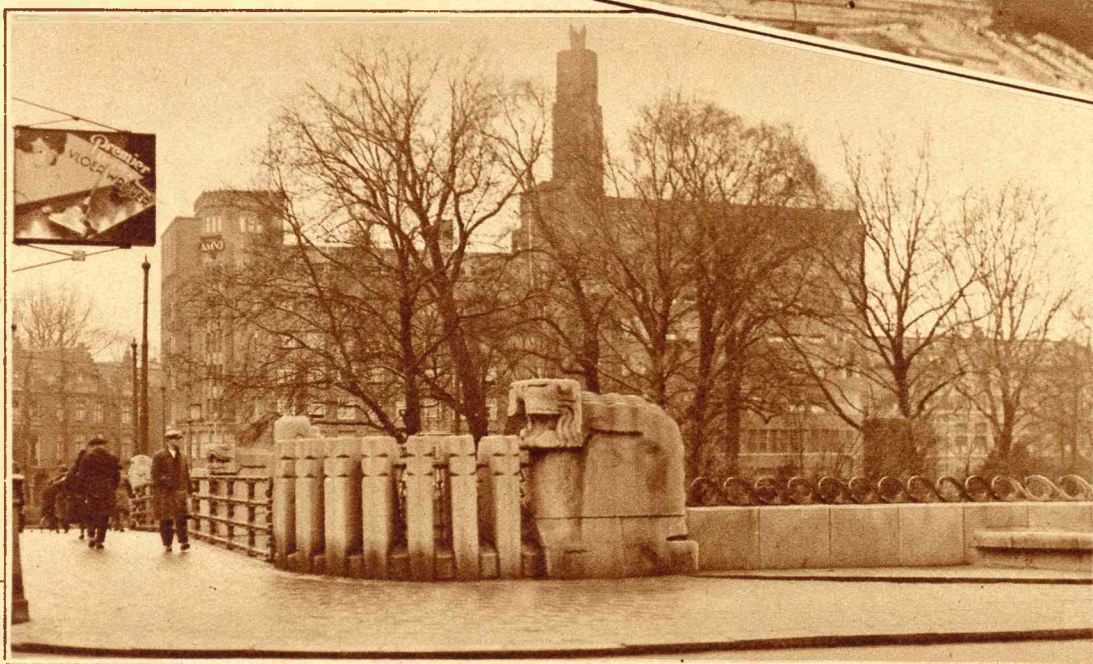
Bascule-brug aan den Baarsjesweg.

Heeren-, Keizers- en Prinsengracht bij de Leidschestraat. Dat waren werkelijk prachtexemplaren. Rasbruggen, om zoo te zeggen. Gaat u nu eens kijken. Ze zijn breeder en praktischer geworden, het is waar. Maar hun prachtige ovalen vorm hebben ze verloren. En dan die hekjes. Ik ken iemand, die bij hoog en laag volhoudt, dat ze dertig cent 't stuk hebben gekost en per gros in den Franschen Bazaar zijn gekocht.

En nu we toch in de buurt zijn, verzoek ik u

Moderne klapbrug aan het Haarlemmerplein.

Moderne brughoek: Leidscheplein.

hoeken peperbussen of paascheieren voorstelde. Onder de zeer belangstellenden in de moderne beeldhouwkunst wensch ik gerangschikt te worden — evenals ieder mensch, die graag met zijn tijd meegaat — en wie wil dat nu niet? maar de specimen, die men ons aan de bruggen en andere noodzakelijkheden aan den publieken weg van Amsterdam laat bewonderen, doen wel eens twijfel rijzen aan den gemeentelijken goeden smaak.

Oude bruggen moderniseeren heeft meestal tot fatale gevolgen geleid — de geheel nieuwe bruggen zijn ons veel liever. Deze zijn ook meest knappe staaltjes van ingenieurskunst. Zoo o.a. de verschillende nieuwe bascule bruggen, die wij den laatsten tijd zijn rijker geworden.

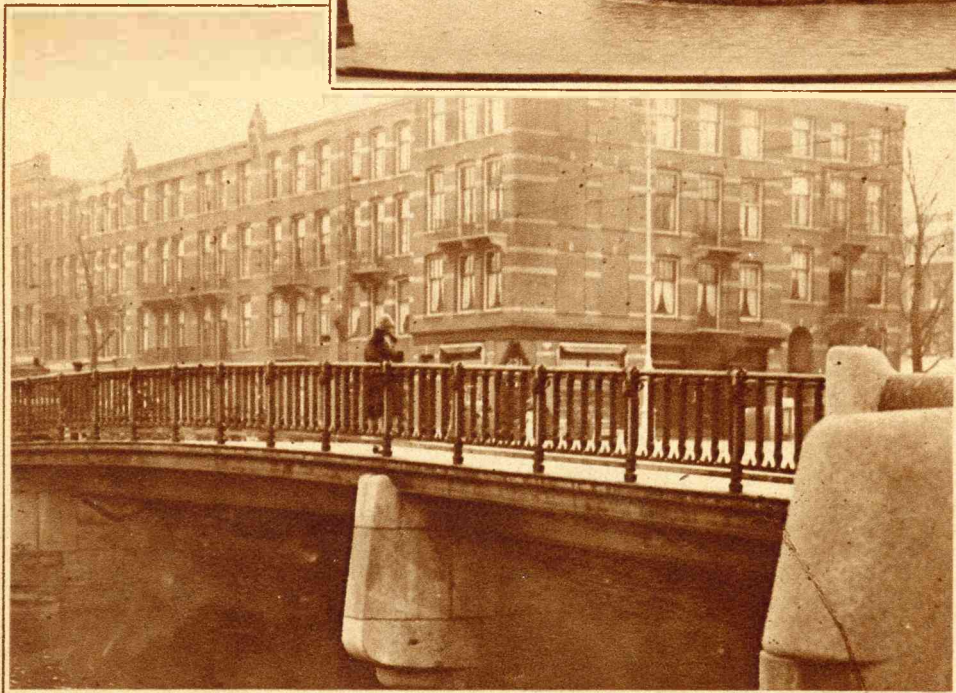
Maar onvervangbaar, „onverbeterlijk” zijn onze oude bruggen in de binnenstad. Heel veel in ongeschonden toestand zijn er niet meer over. Vertrouwen we, dat men deze niet opoffert aan de eischen van den modernen tijd, hoe dringend die ook mogen schijnen. Want geen gracht is „af” zonder brug — en het aantal verminkte stadsbeelden is al groot genoeg.

Al hebben wij niet — gelijk Venetië — een „Brug der Zuchten”, de bruggen hebben ons veel zuchten gekost en zullen dit blijven doen.

Maar ze zijn het waard.

Deze lastposten mogen de troetelkinderen van de stedelijke overheid worden.

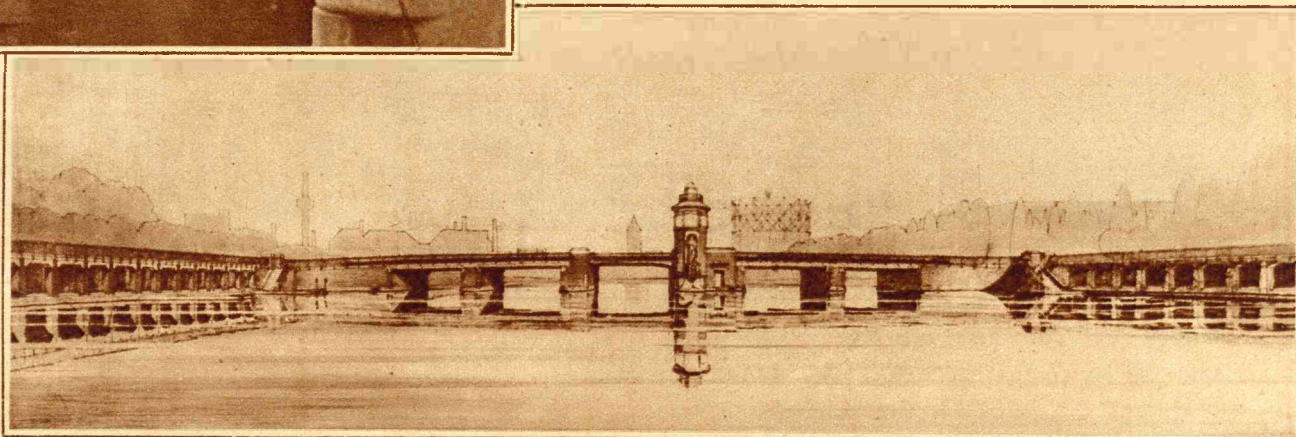
S. v. H.

Brug over de Nassaukade bij de De Clergstraat. Men lette vooral op de mooie hekjes.

Ontwerp voor de Berlagebrug, welke ter hoogte van Schollenbrug over den Amstel zal worden gelegd.

even door te loopen naar de brug, die over de Stadhouderskade ligt en Leidscheplein en Leidscheboschje verbindt. Bij Publieke Werken heeft men eens een prijsvraag willen uitschrijven, of dat moois op de vier

Onze speciale correspondent op de Hawaï-
eilanden zendt ons een foto van de vier jonge-
dames, die naar den titel van „Miss Honolulu”

WIE VAN DE T

(FOTO U. P.)

AN DE DAMES?

dingen. Tot nu toe mocht het aan de jury
niet gelukken een keus te doen. Misschien
willen onze lezers hen van advies dienen?

Hetgeen hij voor haar verzweeg

Door E. HOZE

Nauwelijks twee jaar geleden was Bernard van Doornik met het tengere, knappe dochtertje van makelaar Kamphuis getrouwd, tot groote verbazing van velen zijner vrienden, die hem altoos voor een verstokt vrijgezel hadden versleten.

Van Doornik echter had op de vele half-spotende en plaagzieke opmerkingen en vragen steeds een geheimzinnig stilzwijgen in acht genomen, of de schouders opgehaald, in stilte zijn deelgenooten in menig club- of jool-avontuur uitgelachen en beklaagd met hun ongezellig, onbevredigend vrijgezellenbestaan.

Bernard van Doornik was het geliefde type van een allround sportsman, lenig, lang en stevig gebouwd. Daarbij kon hij bogen op een knap uiterlijk, met een innemenden glimlach op zijn frisch, jong gelaat.

Geen wonder was het, dat vele meisjes, medestudenten en genoodigden op de vele soirees, vaak verholten blikken van afgunst wierpen, als Bernard een ander tot danspartner koos, en menig romantisch hartje klopte sneller van vreugde en heimelijken trots, wanneer hij zich verwaardigde een geheelen avond aan haar te besteden en vleiende complimentjes toe te fluisteren, of verhaalde van zijn spannende overwinningen op evenwaardige tegenstanders.

Geen dezer smachtende jonkvrouwen bleek evenwel voldoende tooverkracht op hun aangebeden ridder te kunnen uitoefenen, om hem langer dan een paar weken te boeien, zoodat er reeds gauw in stilte over den ontembare gefluisterd werd en Bernard er zeker niet ver meer van was in volkomen ongenade bij zijn dames te vallen.

Zóóver kwam het gelukkig niet. Plotseling deed de „trouweloze" held hen verbazen. Amor scheen doel getroffen te hebben.

De kleine Louise, die zich altijd zoo kalm op den achtergrond stelde en het minst opviel onder de vroolijke bend', trad als hun aller overwinnares uit het strijdperk. Niet lang duurde het, of ze spraken onder elkaar van: „Dat wicht", of „dat kind, dat ook niet veel plezier van haar ongebredelden uitverkorene zou beleven."

Ofwel, als om haar te beklagen, overigens tamelijk modern: „Och, die verlovings zal ook de nieuwe maan wel niet halen. Naïve Louise; arme meid."

Zegepralend en gelukkig trokken ze na een verlovings van drie maanden in hun eigen „home" en doorleefden rustigjes de wittebroodsweken, zonder veel bezoek van nieuwsgierige kennissen.

Zacht en teer kwamen de klanken aangezweefd door den aether. Een zoet vloeiende serenade voor viool en cello. Fluisterend trilden de snaren der instrumenten.

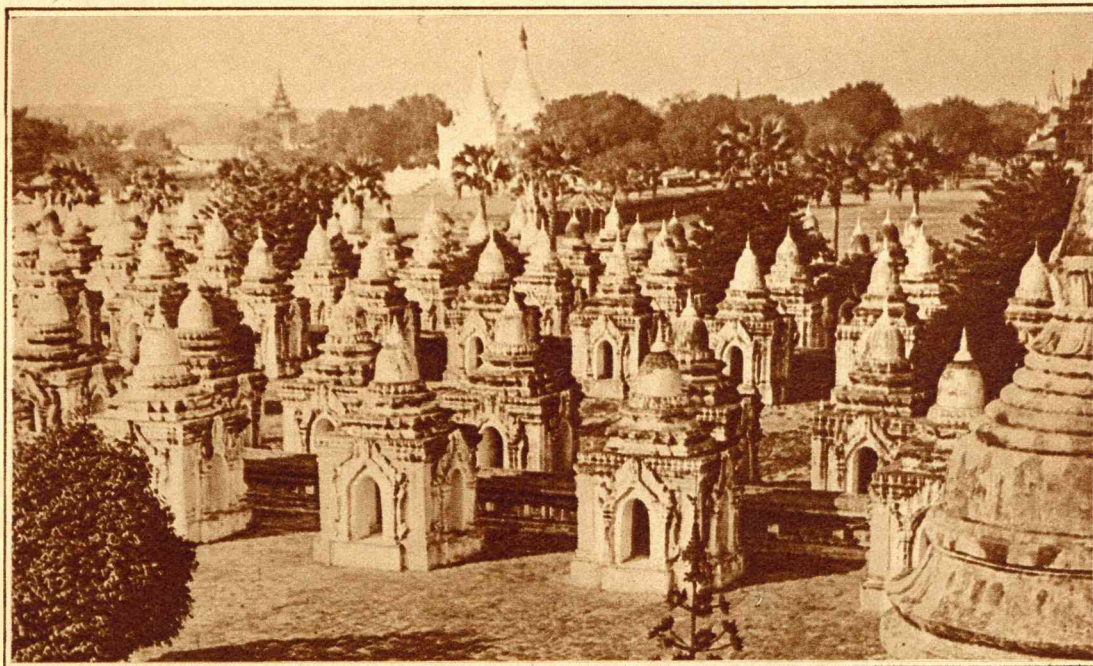
Behaaglijk inhaleerde Bernard den rook van zijn geurige cigarette en sloot half de oogen om de muziek ten volle te genieten.

Louise's fragiele figuurtje zat gemakkelijk in een hoogen stoel en zij haakte haar kantwerkje, fijn als spinrag. Diep boog ze haar kopje over het patroon, haar hoofdje dat heelemaal schuil ging onder den weelderigen, blonden haartooi. En zoo vond Bernard haar altijd het mooist, zooals ze daar nu bezig was, in haar licht-blauw crêpe-dechintje, ongedwongen, natuurlijk en eenvoudig.

Toch ging er den laatsten tijd iets om in dat kleine vrouwenkopje; iets dat nu en dan een

rimpeltje trok over haar blank voorhoofd; hetgeen ook oorzaak was dat zij af en toe een bezorgden, half verwijtenden blik wierp op den oogenschijnlijk niets vermoedenden Bernard. En als hij ver genoeg van haar verwijderd was om het niet te hooren, loosde zijn jong vrouwtje vaak een droeven zucht alsof treurige gedachten haar kwelden.

Eindelijk keek zij met een resolute beweging op en legde haar handwerkje voor zich neer op tafel. Met een liefdevollen blik keek ze den rookenden, luisterenden Bernard aan, die nog geheel verdiept was in de muziek. Zacht stierven de slotaccorden

Zeldzame Foto's uit Britsch-Indische Steden.

In den omtrek van de stad Mandalay bevindt zich een park, waarin vierhonderdvijftig kleine tempels staan, ieder bevattend een Boek der Wijsheid (teksten uit de heilige Boedistische boeken). Een hoekje uit deze tempelstad.

weg en ineens greep Louise de hand van Bernard, die nu verbaasd met zijn stevigen greep haar smal handje omvatte.

„Wat is er Loes? Mooi programma vanavond?"

Doch zij antwoordde niet; bleef hem maar strak en ernstig aanstaren.

„Hoe heb ik het nu? Ben ik misschien niet lief geweest voor je vandaag?" en lachende trok hij haar tot zich, zóó dicht bij hem, tot hij haar warmen adem voelde en zijn gezicht in haar geurige lokken drukken kon.

„Neen liefste, dat is het niet, maar..." zij aarzelde.

„Nu dan, maar?"

„Ach, het is ook eigenlijk niets," en snel drukte ze haar hoofdje vleiend tegen zijn borst.

„Kom Loes, vertel mij eens, wat er hapert. Hier," en hij tilde met zacht geweld, zijn vinger onder haar kin, het kinderlijk gezichtje omhoog, totdat hij haar een stevigen kus gaf, „en lach nu gauw je droefheid weg. Je hebt toch geen woorden gehad met het meisje?"

Langzaam schudde zij het hoofd.

„Neen Ben. Ook door haar heb ik geen zorgen, maar wel..." en weer schrok ze terug als bevreesd voor de uitwerking van haar woorden.

„Hoor eens lieveling. Al wist je het niet, ik heb al eenige dagen bemerkt, dat er iets in je omgeving je hinderde. Eerst dacht ik, dat het een kleinigheid was van geen belang en dat je wel weer spoedig m'n oude, kleine meiske wezen zou. 'k Heb me echter vergist en nu ik weet, dat je werkelijk zorgen hebt, moet je ze mij maar gauw vertellen, vind je niet?" en als een kind zette hij haar op zijn knieën en streek liefkozend door het glanzende haar.

„Misschien dat ik die booze gedachten op de vlucht kan jagen," en in gedachte beloofde hij zijn vrouwtje reeds een schouwburgavond.

„Bernard, wat ik zeggen wil, gaat niet over ons huishoudentje, maar... over mezelf," fluisterde ze.

Bezorgd trok hij z'n wenkbrauwen samen. „Over jou! Je bent toch goed gezond, hoop ik?"

„Dat wel Ben. Stil, dan zal ik probeeren het je te vertellen."

Glimlachend wachtte Bernard nu naar hetgeen hij hooren zou. Wat zou er nu voor ergs met haar kunnen zijn. Die jonge vrouwtjes waren ook zoo gauw van streek.

Eindelijk begon ze met gedempte stem: „Lang en dikwijls heb ik met mezelf gestreden, of ik het nog zeggen zou of niet, liefste. Nu ben ik overtuigd, dat je alles weten moet. Tusschen man en vrouw

mogen immers geen geheimen zijn, nietwaar? Dat schaadt onze liefde.

Maar als ik nu tóch eens iets verzweegen had, of in het verleden had doorgemaakt, dat onaangenaam voor jou zou kunnen zijn, blijft het toch m'n plicht je dat te vertellen."

Mechanisch knikte hij. „Ja zeker moet je dat. Maar moet je daarom dan zoo zuchten en droevig kijken. Ha, ha, 'k ben werkelijk nieuwsgierig, wat voor groote zonden m'n klein poesje mij te biechten heeft," en zijn vingers speelden met haar dun oorschelpje onder het blonde haar.

„Het is niet zoozeer het feit op zichzelf Ben, als wel het zelfverwijt, dat jij er nog steeds niets van afweet. Vóórdat ik jou leerde kennen, ik was nauwelijks 19, ben ik al... verloofd geweest. Binnen een half jaar zouden we trouwen. Alles

was in gereedheid gebracht, toen er op het laatst iets vreeselijks gebeurde." Even zweeg zij, als om na te denken, hoe ze verder zou gaan. Bernard wachtte in stomme verbazing af. Dat had hij allermint van haar verwacht en diepe groeven teekenden zich boven de donkere oogen. Een blos van gramschap vloog over z'n gelaat, doch hij bedwong zich, een pijnlijk verwrongen trek om den mond.

„Drie weken vóór den grooten dag was hij verdwenen; naar het buitenland werd er gezegd. Ook gingen er geruchten over speelschulden en... tekorten.

Een jaar lang heb ik me thuis bij m'n ouders opgesloten, totdat ik mij eindelijk dwong alles te vergeten en in jullui kringen verscheen." Zuchtend zweeg ze, doch vroeg daarop met smeekende stem: „Ik had het je veel eerder moeten zeggen, hé Ben, maar wees niet lang boos op me, toe," en vleiend nestelde zij zich vaster in zijn armen.

„Het was erg laf van me, vindt je ook niet, maar ik wist niet, hoe je het op zou nemen."

Bernard had een heftigen innerlijken strijd gestreden, maar was nu gelukkig tot een besluit gekomen en opgelucht verrast luisterde zij gretig naar de ernstige liefdevolle stem.

„Kindje, je hebt er zeer zeker goed aangedaan mij deelgenoot te maken van dit gewichtig voorval uit je verleden. Maar ik moet je wel bekennen, dat het een man, iemand die een vrouw zoo zielslief heeft als ik, altijd even een schrijnend gevoel van pijn veroorzaakt, te vernemen, dat een ander bijna dezelfde rechten had verkregen, dezelfde plaats had ingenomen ten opzichte van zijn vrouw. 'k Bewonder je moed en eerlijkheid. Je hebt gelijk, het is lang niet alles, ook het pijnlijke voor den ander te vertellen. Ik kan me zoo levendig indenken, hoe je nu eens weer streed mij er mee in kennis te stellen, zoodra daartoe een goede gelegenheid was

dan weer in de stille avonduren, die we hier sleten, steeds maar weer zocht naar de woorden om het me plotseling te vertellen, en dan weer angstig om mijn veroordeeling zweeg, om dien last des te drukkender te voelen. Arm vrouwtje!"

Zijn stem was allengs gedaald zachter geworden en voorzichtig had hij haar beide handen genomen en haar van zich af getild, totdat zij hem in de treurige oogen keek.

Neen, daar keek haar geen toornig, boos oog aan, zooals ze al die weken waarschijnlijk verwacht had. Dat was de blik van 'n man, die bedroefd was, naar woorden zocht. Hij ontweek zelfs haar verbaasde oogen, terwijl hij voortging: „Louise, ook ik ken dat gevoel, dat leed om jou pijn te doen," en met een van ontroering trillende stem sprak hij: „Lieveling, jij bent de moedige, zwakke vrouw en ik..."

Hij was van zijn stoel gegleden en lag voor haar geknield, het hoofd op haar schoot.

„Ik ben de lafaard. Waar ik spreken moest, zweeg ik; eerst dagen, weken, toen maanden, al maar verschuivend, totdat ik niet meer spreken wilde."

Vreemd zou de verslagen Bernard opgekeken hebben, als hij even dat zegevierende trekje gezien had, dat vluchtigjes haar medelijdend gezichtje verhelderde.

Langzaam aan beheerschte hij zijn aandoening.

„Luister kindje en oordeel niet te zwaar over mij, als ook bij jou de schijn over de waarheid mocht zegevieren."

Diep haalde hij adem. „Lang vóórdat jij op onze samenkomsten verscheen, was er een medestudent, die in elk opzicht onze meerdere was. En juist daarom en omdat hij 'n buitengewoon tact had om te leiden, werd hij al heel gauw tot voorzitter van onze club benoemd. Alphons ten Bréve was z'n naam. Let wel Louise, w-a-s zijn naam, helaas."

Geen wonder dat de knappe Betsie Lovinck zijn genegenheid voor haar beantwoordde en zij spoedig een paartje vormden, dat door allen gevierd en graag gezien was.

Ook ik mocht hen graag, te meer daar Alphons, die veel atletiek beoefende en zich gaarne met mij mat aan toestel en in het veld, zich ook tot mij aangetrokken voelde.

Een groote, mooie vriendschap ontstond tusschen ons en meermalen was ik „Dritte im Bunde", als ze een uitgaansavond hadden. Betsie hield veel van haar geleerden boy, zoo noemde ze hem altijd, en veel verdriet ondervond ze dan ook, toen hij voor studie naar het buitenland moest."

„Jammer ook voor hem, goede jongen," en even onderbrak zij het verhaal waarachter zeker veel leed voor haar echtgenoot verborgen scheen.

„Wat nu verder volgt, is de volstreekte waarheid, Louise. Heusch, ik kan niet ontkennen, dat de schijn in deze sombere geschiedenis sterk tegen mij getuigt, maar jij zult gelooven, dat alles zich heeft toegedragen, als ik het nu vertel."

Betsie en ik ontmoetten elkaar ook na

zijn vertrek nog geregeld in gezelschap van anderen; een enkelen keer ook wel toevallig alleen en een sterk bewijs voor de groote vriendschap van Alphons voor mij is wel, dat uit de gewisselde brieven bleek, hoe groot z'n vertrouwen in mij was.

Hij vond 't prettig voor haar, dat wij elkaar dikwijls zagen en ik met zijn meisje over hem praten kon en oude leuke voorvallen, die we met z'n drieën beleefd hadden, ophaalden.

Ook aan Betsie's trouw moet hij geen moment getwijfeld hebben. Toch bevreesdde 't mij, toen zij eens opmerkte: „Bernard, Phons heeft er niets op tegen, als we nu en dan eens den schouwburg bezoeken" en een enkelen keer liet doorschemeren, dat ze 'n bepaald stuk graag wilde zien. Ik raakte er echter aan gewoon en waardeerde tenslotte zoowel Phons' vertrouwen in mij, als haar welwillendheid zich met mij in het publiek te vertoonen. Stel je nu mijn verbazing voor, Louise, als ze mij op zekeren avond, na een satyrische Molière, vertelt, dat ze met goetvinden van Alphons hun verloving verbroken heeft. Het was laat dien avond en stil om ons heen. 'k Stond haar als gek aan te staren.

Toen dacht ik, dat ze schertste en vroeg gekscherend:

„En wie zal dan nu de gelukkige zijn, of denk je een oude vrijster te worden en je in een hofje te koopen?"

En toen pas merkte ik, dat 't haar ernst was. Ze trachtte nog vaagjes te glimlachen, doch sloeg toen verlegen blozend haar blik neer, dien ik zeer goed begreep."

Een beklemmende stilte heerschte tusschen Bernard en zijn vrouwtje.

Na een poosje vervolgde hij: „En hoe ik daarop reageerde? Ik voelde me eerst als 'n schooljongen, die 'n pak slaag gekregen heeft, maar toen..."

Vergeef me Louise. Ook ik was als zoovle anderen en naast mijn studie vond ik nog tijd genoeg om het leven van 'n mooieren kant te leeren kennen. Gelukkig behoef ik me tegenover jou over geen enkele daad te schamen, maar hoevele malen heb ik niet gewenscht, dat ik me dien vervloekten avond wat standvastiger had betoond."

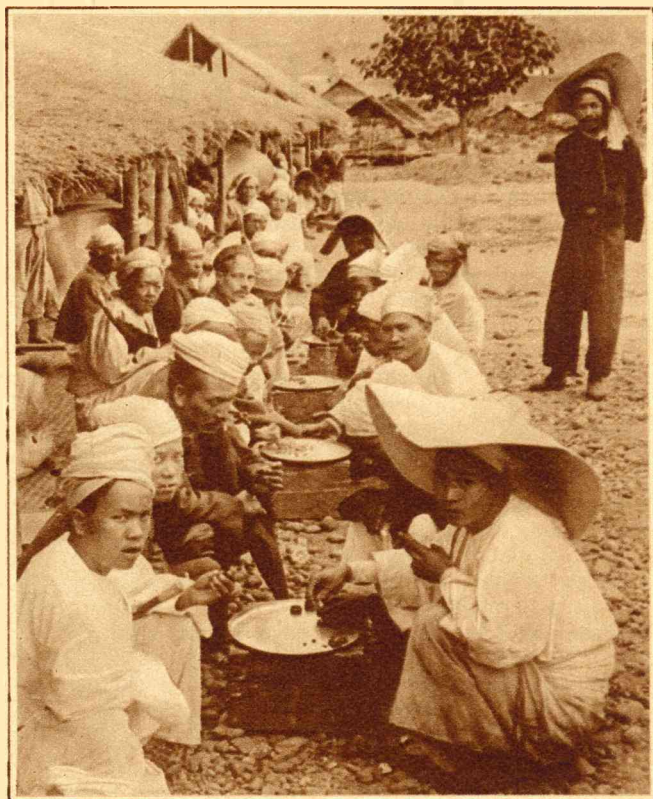
Bleekjes hoorde Louise hem aan, nauwelijks ademend.

„Pas den volgenden dag dacht ik aan armen Alphons en trachtte een verklaring te vinden voor die plotselinge breuk tusschen hem en haar, die oogenschijnlijk zoo geheel in elkaar waren opgegaan. Zou hij in het buitenland soms...? Maar neen, daarvoor was Ten Bréve een te flinke persoonlijkheid en weer twee dagen daarna, toen wij in zalige stemming bij Reserve soupeerden, was ik m'n goeden vriend totaal vergeten en vermoede me niet langer met dat lastige probleem."

Te gauw zou er echter een einde komen aan onzen geluksdroom, een ontkenningsschokkender dan menige film ons voor oogen draait.

Een goede week nadien luidde een krantenberichtje: Stockholm: Een 24-jarig Hollander, A. t. Br., die hier voor studie doeleinden vertoefde, verloor door een noodlottig ongeluk 't leven. 't Slachtoffer kwam in aanraking met den electrischen stroom en was op slag dood.

Onder zijn nage-laten papieren bevonden zich twee brieven. De eene

Marktooneel te Mogok.

brief was aan Betsie gericht, waarin hij haar in antwoord op haar schrijven de vrijheid en haar belofte teruggaf. Voorts wenschte hij haar een mooie, gelukkige toekomst en ik ben er van overtuigd, dat hij het meende."

Toen Bernard zweeg, voelde Louise hoe dat alles haar armen jongen weer aangreep. Zijn lichaam schokte onder zijn niet te bedwingen gesnik en herleefde smart en tranen van medelijden rolden langzaam neer op zijn donkeren haar-dos. Liefkoosend streekte ze zijn dierbaar hoofd en zich herstellend vroeg ze teer: „En het andere schrijven Bennie, dat was...?"

„... Voor mij. — Beste vriend schreef hij nog. Hij had getracht zoo opgewekt en luchtig mogelijk te schrijven, zonder één verwijt, zonder één haatdragend woord. Zelfs uitte hij nog den wensch, dat we maar spoedig voorgoed en gelukkig vereenigd mochten zijn. „Vooral hoop ik, dat je steeds goed voor Betsie zult zijn, en verzoek ik je vriendelijk nooit meer over mij met haar te spreken, opdat ze me voor altijd vergeet." Hij eindigde met de hoopvolle tijding, dat hij kans had voor een belangrijke zending naar Amerika te worden uitgezonden en door drukke bezigheden alles wel heel gauw zou vergeten."

En Betsie, zij trok zich dit vreeselijke voorval zoo aan, dat zij me beleefd schreef, dat haar kijk op het leven dusdanig gewijzigd was, dat ze er onmogelijk over denken kon ooit met welken man ook in het huwelijk te treden. Alphons' brief heb ik bewaard, als eenigen troost, omdat hij wist, dat er van mij geen opzet in 't spel was. Een oogenblikje, dan zul je hem zelf lezen Louise..." en hij maakte aanstalten om op te staan.

„Laat maar, m'n jongen. Dien brief vond ik reeds drie maanden geleden tusschen oude studieboeken."

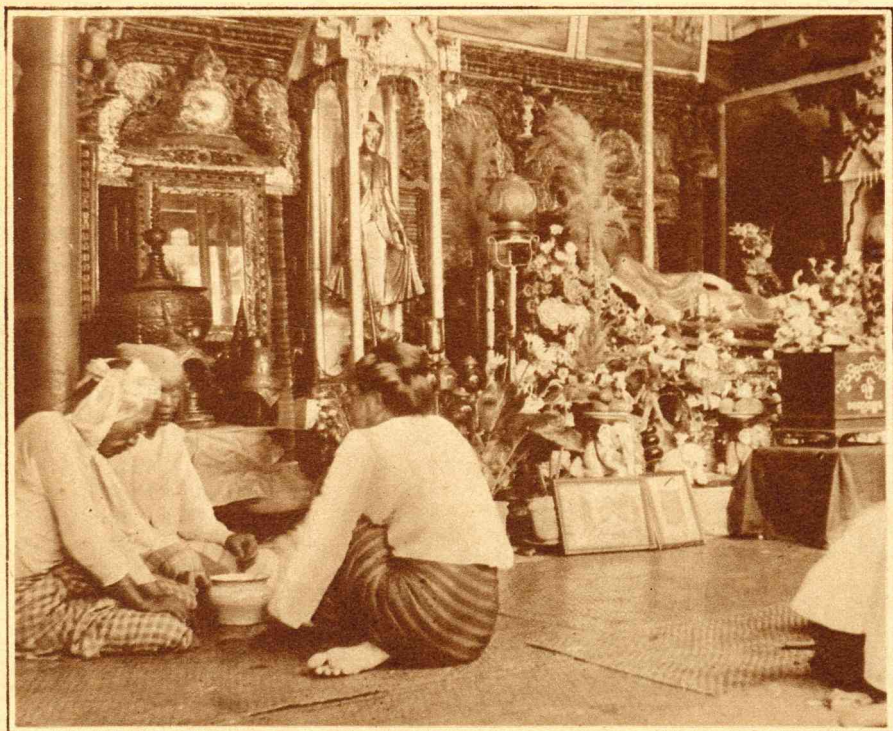
Met wijd-open oogen staarde Bernard nu zijn klein dapper vrouwtje aan.

„Wat! Jij wist dus alles!?"

„Ja zeker," knikte zij, „en nog meer. Ook begreep ik, dat mijn goede jongen niet slecht was, niet willens en wetens het geluk van twee jonge menschen zou hebben verstoord. Ik geloofde vast aan je onschuld, maar ging gebukt onder het leed, dat jij, die alles voor me bent, iets verzwegen, iets angstvallig voor mij verborgen hield. Dat vond ik zoo jammer. Toen ik zeker wist, dat jij het nooit vrijwillig zou vertellen, bedacht ik 'n list. 'k Verzon het leugentje van mijn afgesprongen huwelijk."

Opgelucht en bewonderend keek Bernard op naar zijn glimlachend vrouwtje, dat thans weer geheel de oude was.

„Zoo zie je, sterke man," plaagde ze, „hoe zelfs wij zwakke vrouwen jullie te sterk kunnen zijn. Zoo moest ik jou helpen, die zorg van je schouders weg te nemen, maar laat nu nooit meer 'n geheim, groot of klein, zich tusschen ons en 't geluk plaatsen."

Het inwendige van den Dagon-tempel te Rangoon.

PLICHT EN VADERLIEFDE

DOOR REINHOLD ORTMANN

Dit was slechts geschikt, om mijn hoogachting voor u te doen toenemen. En het was immers ook geen afwijzing voor goed, zooals ik hoop."

"Ik leg deze aangelegenheid geheel in de handen mijner dochter," zei Harmening glimlachend. „Kom zelf, als u wilt en zie, of het u zal gelukken Alice voor uw wenschen te winnen."

Het ernstige gezicht van den commissaris kreeg een blijde uitdrukking en hij scheen voornemens 'n hartelijk woord van dank uit te spreken.

Maar de hoofdcommissaris legde vriendelijk waarschuwend zijn hand op Van Liebenows schouder. „Nu niet en niet hier, mijn zoon! Wij zullen door onze eigen belangen onze ambtelijke plichten niet vergeten. Een treurig geval — dat daar binnen. Ik wou, dat ik dat arme schepsel niet gezien had. Dit gezicht, met die ontzettende uitdrukking van wanhoop en doodsangst, zal ik nog lang voor mij zien."

"Het heeft ook mij erg geschokt. De menschen hier in het hotel zeggen, dat zij buitengewoon mooi was."

"Een ongelukkige liefde waarschijnlijk of misschien ook gekrenkte kunstenaarstrots. Nu, als er geen redenen van verdenking voor de schuld van iemand anders ontstaan, dan zou ik er maar zoo weinig drukte als mogelijk van maken. Achterhaal maar voor alles, waar haar nabestaanden gezocht moeten worden, opdat wij hun bericht kunnen zenden. En als u verder alles in orde vindt, laten wij de doode naar het lijkenhuis brengen — natuurlijk na het invallen van de duisternis en zoo onopgemerkt mogelijk. Zulke gebeurtenissen zijn immers toch altijd al een groote schade voor een hotel."

Toen hij weer in de zijkamer kwam, om afscheid te nemen van de andere heeren, zei de dokter: „De vloeistof in dit halfleege glas heeft zeer zeker het vergif bevat. Ik vergis mij bepaald niet, dat de korreltjes daar op den bodem strychninekristallen zijn, die immers zoo moeilijk in water worden opgelost. Hier staat nog een doosje met twee poeders. Er staat wel heel onschuldig „broomkali" op, maar ik zou toch een scheikundig onderzoek aanraden, want het tusschen de doos en het glas liggende opgevouwen papier wekt het vermoeden op, dat de zelfmoordenares een derde poeder in het glas had geschud."

De hoofdcommissaris had met een zekere ongeduldige verstrooidheid geluisterd. Hij verlangde uit de nabijheid der doode weg te komen, wier halfgesloten oogen hem schenen aan te staren.

"Commissaris Van Liebenow zal ook in dit opzicht alle noodige maatregelen nemen," zei hij, om toen na een haastig afscheid het akelige vertrek te verlaten.

"Jij blijft hier ter beschikking van mijnheer Van Liebenow," zei hij tegen den politieagent Bertholts. „Het is waarschijnlijk, dat hij je nog voor een of ander onderzoek noodig heeft."

"Om u te dienen, hoofdcommissaris," luidde het antwoord.

V

Alice had zich in haar meisjesdroomen 't uur van haar verlovings wel feestelijker voorgesteld dan de werkelijkheid het haar nu gebracht had. Nog in den avond van den dag, die haar des morgens zooveel zorg en opwindung had gebracht, was Hein Van Liebenow, gebruikmakend van de hem gegeven toestemming, in de woning van den hoofdcommissaris Harmening gekomen. Mina, die hem had binnengelaten, vertelde aan de met gloeiende wangen luisterende Alice, dat hij buitengewoon deftig gekleed was en in de gang een prachtige ruiker rozen uit een vloeipapier had gehaald. Zij had hem de kamer van den

heer des huizes laten binnengaan en nu wachtte het jongemeisje met een hevig kloppend hart tot zij daar eveneens zou worden geroepen.

Gelukkig behoefde zij er niet lang op te wachten. Maar van het oogenblik, toen zij over den drempel was gekomen, tot het oogenblik — ongeveer een uur later — toen Hein Van Liebenow met een kus afscheid van haar had genomen, was alles voor haar voorbijgegaan als een gelukkige droom, waarvan zij nauwelijks nog een bijzonderheid zou kunnen vertellen of wist te zeggen, hoe kort of hoe lang die was geweest.

Zij herinnerde zich slechts, dat haar vader zeer ontroerd haar hand in die van den geliefden man had gelegd en hem verzocht had haar zoo gelukkig te maken, als haar rein, kinderlijk hart verdiende. Daarna had hij haar eenige oogenblikken met Hein alleen gelaten en toen hij weer binnenkwam, werd hij door Mina met een champagnekoeler en drie kelkglazen gevolgd. Harmening's hand beefde een beetje, toen hij de kristallen glazen met den gouden, schuimenden drank vulde en ondanks al haar geluk had Alice wel gezien, dat hij tranen in zijn oogen had, toen hij het glas ophief, om een korten gelukwensch uit te spreken. Liefdevol had zij hem omhelsd, om hem toe te fluisteren dat zij altijd, altijd zijn trouwe, dankbare dochter zou blijven. En toen had zij plotseling aan haar broer gedacht en zich met zelfverwijt afgevraagd, waarom hij toch nog niet gekomen was om haar te feliciteeren.

"Paul is niet goed en is al naar bed gegaan," had haar vader op een bedrukten toon geantwoord. „Wij moeten hem voor vanavond rust gunnen."

Nu had zij pas het gevoel gekregen, dat het ondanks de champagne eigenlijk niet zoo feestelijk en vroolijk was, als zij zich van haar verloovingsfeest had voorgesteld en het had haar ook verdriet gedaan, dat Hein niet eens dezen eersten

avond bij haar wilde doorbrengen, maar reeds zoo spoedig met de bewering, dat zijn dienst hem wegriep, van haar en haar vader afscheid nam. Maar de volheid van haar jong geluk liet geen twijfel en geen vrees in haar hart opkomen en het viel haar niet moeilijk, zich met het blijde vooruitzicht te troosten, dat zij haar geliefde nu iederen dag zou weerzien en hem binnen korten tijd voor haar heele leven toebehooren.

Ook had het haar niet verontrust, dat haar vader haar na het vertrek van Liebenow had megedeeld redenen te hebben, om in afspraak met Hein voorloopig haar verlovings nog niet publiek te maken en haar daarom had verzocht, die tegenover de kennissen in den eersten tijd nog geheim te houden. Zij had niet eens iets naders van deze redenen gevraagd, want zij gevoelde zich zoo onuitsprekelijk rijk in haar voor vierentwintig uur nog nauwelijks gehoopt bezit, dat daarnaast alles haar gering en onverschillig voorkwam.

In de aangenaamste droomen had zij den eersten nacht van haar verlovings doorgebracht en het was als een droevige schaduw op haar geluk gevallen, toen des morgens haar broer Paul naar haar toegekomen was, om haar met een haast onverstaanbare stem en met dwalende oogen geluk te wenschen.

Zij had gevonden, dat hij er nog bleeker en zieker uitzag dan gisteren en zij had hem bezorgd gevraagd, tenminste vandaag nog niet weer naar het kantoor te gaan. Maar zonder haar aan te kijken had hij geantwoord, dat hij in geen geval mocht wegblijven en tegelijk met zijn vader was hij het huis uitgegaan.

Zwijgend hadden de twee mannen op straat een poos naast elkaar doorgelopen, tot de jongeman wanhopig zei: „Als u eens wist, vader, hoe wreed deze straf voor mij is! Alles zou ik in het bewustzijn van mijn schuld bereidwillig hebben aangenomen, tot de meest vernederende bezigheid zou ik zonder morren bereid zijn geweest — maar dat ik nog langer daar moet werken, onder de oogen van den man, die mijn misdaad kent — dat is een ieder uur herhaalde marteling, waaraan ik te gronde moet gaan."

Ontstemd fronste de hoofdcommissaris zijn voorhoofd. „Ik denk veeleer, dat je mijnheer Delmonde van harte dankbaar moest zijn voor de edelmoedige toegevendheid, waarmee hij je behandelt. Hij heeft mij verzekerd, dat hij je voortaan met geen enkel woord aan je misstrap zal herinneren en het zal jouw taak zijn, door je toekomstig gedrag zijn achtung te herwinnen."

Maar met een somber gezicht schudde Paul zijn hoofd. „U kent dien man niet, zooals ik hem ken. Achter zijn schijnbare edelmoedigheid is een of andere zelfzuchtige of laaghartige bedoeling verborgen. Hij zou de laatste persoon zijn, om ooit iemand uit zuivere edelmoedigheid te helpen."

Voor een oogenblik twijfelde de hoofdcommissaris, of hij zijn zoon niet nog meer zou vertellen om hem door het mededeelen van de waarheid te overtuigen van de dwaasheid en onrechtvaardigheid in zijn beoordeeling van den man, aan wien hij zijn redding verschuldigd was. Maar hij had immers zijn eerewoord gegeven en zelfs met de beste bedoeling mocht hij het niet breken. Daarom stelde hij zich tevreden met een herhaalde dringende vermaning en nam voor het portaal van het Bankgebouw met een handdruk afscheid van den jongeman, die met een gebogen hoofd de marmeren trappen op liep.

De voormiddag bezorgde den druk bezigen leider der crimineele afdeling een overvloed van werkzaamheden en tegen een uur verscheen Liebenow voor het rapport over de aangelegenheid

LANDWEGEN IN DEN WINTER. Een karakteristiek beeld van een onzer Noord-hollandsche polderwegen. De Boekelweg tusschen Medemblik en Hoogwoud.

No. 4

der zelfmoordnares uit het hotel d'Angleterre.

„Over haar persoon konden wij zeer goed op de hoogte komen,” berichtte hij, „maar er is in deze zaak nog heel wat geheimzinnigs, dat wij toch moeten trachten op te helderen. Het welluidende Ada Leoni was natuurlijk slechts een tooneelnaam. Uit de papieren, die in den koffer der doode werden gevonden, blijkt dat zij in het burgerlijk leven Adelheid Leonhardi heette en in Graz geboren werd. Haar ouders zijn dood en andere nabestaanden heeft men tot heden niet kunnen vinden. Daarentegen hebben wij achterhaald, dat zij het laatst aan den Weener Volkschouwburg geëngageerd is geweest en wel naar het schijnt in een zeer voorname en goedbetaalde positie. Op mijn telegrafische aanvraag bij den directeur van den schouwburg is dit antwoord gekomen.”

Hij bood den hoofdcommissaris het telegram aan, en Harmening las: „Ada Leoni vier dagen geleden ondanks contract stilte van hier vertrokken. Redenen, die haar tot zelfmoord konden aansporen, hier geheel onbekend.”

„Nu — en verder? Waar zijn de geheimzinnige punten, waarvan de opheldering voor ons van veel belang zou zijn? Hebt u misschien een aanrakingspunt ervoor gevonden, dat het geen zelfmoord maar een misdaad zou kunnen betreffen?”

„Inderdaad, mijnheer, zoo'n vermoeden kan niet geheel ter zijde worden gezet. Zelfs als men geen waarde wil hechten aan het gedrag der tooneelspeelster op den laatsten avond van haar leven en haar vroolijkheid slechts voor komedie wil houden, die voor haar de ongestoorde uitvoering van haar voornemen moest mogelijk maken, blijft er toch nog heel wat bedenkelijks over.

Daar zijn eerst de poeders, waarvan er een haar dood heeft veroorzaakt. Het scheikundig onderzoek van de nog in het glas aanwezige vloeistof heeft aangetoond, dat het een oplossing van broomkali, dus een heel onschuldig slaap- en rustmiddel was, waaraan een tamelijk groote dosis strychnine toegevoegd werd. Daarin zou nu zeker niets bijzonders zijn. Maar heel eigenaardig was ook aan de twee nog in de doos zijnde en volgens apothekersmanier verpakte poeders een groote hoeveelheid van dit vergif toegevoegd. Dat is toch zeer vreemd. Als het jongemeisje voornemens was een einde aan haar leven te maken en het haar gelukt was in het bezit van strychnine te komen, dan had zij toch waarachtig geen reden, om die met zooveel moeite te verdeelen.”

„Zeker niet, ofschoon men bij geëxalteerde dames op de vreemdste dingen voorbereid mag zijn. Maar het meest voor de hand liggende zou dan toch zeker zijn, om minder aan een misdaad dan aan een in de apotheek begane ongelukkige vergissing te denken.”

„Ik heb natuurlijk dadelijk in deze richting een onderzoek ingesteld en toen een andere bevreemdende omstandigheid opgemerkt. Op de doos met de poeders stond namelijk de firmanaam van de apotheek „De Draak” en de eigenaar van de apotheek heeft mij zeer beslist verzekerd, dat er sedert den aankoop van het medicament minstens een maand verlopen moest zijn, omdat er sedert vier weken bij hem geen doosjes van dezen vorm en met zoo'n sluiting meer gebruikt waren. Het opschrift „broomkali” herkende hij als van zijn hand afkomstig, maar omdat het een zeer vaak gevraagd en zonder geneeskundig recept af te geven geneesmiddel betrof, kon hij zich den koper of de koopster niet meer herinneren. Ook toen ik hem het portret van Ada Leoni liet zien, herinnerde hij zich nog niets. Hij meende veeleer tamelijk beslist te kunnen zeggen, dat hij die dame nog nooit had gezien.”

Harmening, wien het geval nu eveneens meer interesseerde, had het kabinetportret gegrepen, dat de commissaris uit zijn actetasch had genomen.

„Hoe mooi moet zij geweest zijn!” zei hij met een oprecht leedwezen. „Ik geloof wel, dat de apotheker zoo'n lief gezicht niet zoo gemakkelijk weer vergeten zou hebben. De mogelijkheid van een vergissing bij het gereedmaken van de poeder gaf hij natuurlijk niet toe?”

„Hij sprak die zoo beslist mogelijk tegen; terwijl hij onder verwijzing naar de in zijn apotheek in acht genomen wettelijke voorschriften zeer nauwkeurig de desbetreffende voorzorgsmaatregelen aantoonde, zei hij, dat zooiets bij den verkoop van een gereed zijnd en zeer veel gevraagd middel absoluut onmogelijk was. En ik geloof hem daarin geheel.”

LANDWEGEN IN DEN WINTER. Het smalle, kronkelende weggetje van Kortenhoef naar Loosdrecht, aan de bezoekers der bekende „Plassen” welbekend.

„Een beetje vreemd — die geschiedenis met de poeders, dat geef ik toe. Maar de verdenking van een misdaad zou toch pas bevestigd worden, als wij konden achterhalen, dat juffrouw Leoni het geneesmiddel van iemand anders heeft ontvangen.”

„Ook daarvoor hebben wij al een vermoeden. Voordat zij eergisteren naar de opera reed, kreeg zij bezoek van een heer, schijnbaar een goede kennis. Want hij is langer dan een uur bij haar gebleven en het kamermeisje beweert te hebben gehoord, dat zij zeer druk en opgewekt met elkaar praatten.”

„Bij een dame van het tooneel is dat niets bijzonders. Ik herinner mij gisteren te hebben gehoord, dat zij juist door dit bezoek in een veel betere stemming was gekomen. Het is dus niet zeer waarschijnlijk, dat die man met misdadige plannen bij haar is gekomen.”

„In ieder geval hebben de poeders echter reeds bij zijn bezoek een rol gespeeld. Juffrouw Leoni schelde tijdens zijn bezoek om het kamermeisje en beval haar een glas suikerwater en een theelepeltje te brengen. Toen zij nu later naar den schouwburg was gereden en het kamermeisje in het vertrek kwam, vond zij het glas leeggedronken en daarnaast op de tafel een vierkant papier, in welks vouwen nog een geringe rest van een wit poeder was.”

„Zij had het papier natuurlijk weggeworpen? — Maar al zou zij het ook bewaard hebben, wat kon daarmee dan eigenlijk bewezen worden? Hoogstens dat er in dit geval geen vergiftigde poeder werd gebruikt. Strychnine werkt immers onmiddellijk en als men ook slechts een zeer geringe dosis in zijn maag heeft, zal de lust voor het bezoek aan den schouwburg wel verdwenen zijn.”

„De samenhang is natuurlijk ook voor mij niet duidelijk, maar ik ben evenwel geneigd, om aan zoo'n samenhang te gelooven. Het zou er vooral op aankomen den naam van den onbekenden bezoeker te achterhalen en te weten, of hij eenig belang had bij den dood der tooneelspeelster.”

„Denkt u, dat dit te achterhalen zou zijn? Hebt u eenig aanknopingspunt?”

„Niets anders dan een zeer vage persoonsbeschrijving, zooals de portier en het kamermeisje die konden geven. Zij noemen den vreemdeling een langen, breedgeschouderden man, met een keurig geknipten vollen baard en weten als karakteristiek kenteeken slechts op te geven, dat hij zijn eenen voet eenigszins meesleepte. Hij droeg een lichtgrijze pelerienjas, waarvan de kraag met parelkleurige zij was gevoerd, en een ronden, stijven bolhoed. De jas had hij ook niet uitgetrokken, toen het kamermeisje hem later in de kamer der tooneelspeelster zag. Hij stond bij haar binnenkomen aan het raam en wendde schijnbaar opzettelijk zijn hoofd zoo, dat zij zijn gezicht niet kon zien. Maar hij had zijn handschoenen uitgetrokken en zij zag een buitengewoon mooien briljantenring aan den pink van zijn rechterhand.”

„Is dat alles? — Nu, dan zal het u niet gemakkelijk vallen, om met dit signalement den waren man te vinden. Men zou het echter in alle geval met de hulp van de pers kunnen probeeren, maar —”

„Juist daarvan zou ik met uw toestemming voorloopig willen afzien, hoofdcommissaris! Onze verdenking is tot nu toe nog te weinig zeker, om tegen den man te kunnen optreden, zelfs als wij hem zouden ontdekken. Als hij echter werkelijk schuldig is aan den dood van het meisje, dan zou het zeker niet heel slim zijn, hem al tevoren door krantenberichten te waarschuwen.”

„Dat geef ik toe. Hoe dacht u dan te handelen?”

„Ik wilde zoowel hier als door de Weener politie de relaties van juffrouw Leoni laten nagaan. Het leven eener beroemde tooneelspeelster gaat, ook wat haar hartsaangelegenheden betreft, niet zoo in het verborgene voorbij, dat er geen kans zou bestaan, om op die manier het juiste spoor te vinden.”

„U kunt het natuurlijk probeeren, ofschoon ik u zou willen aanraden, er u niet teveel van voor te stellen. Al de eigenaardige dingen, die uw scherpzinnigheid daar heeft opgemerkt, kan men ten slotte ook begrijpen, als men de veronderstelling van een zelfmoord blijft volhouden. Ik beken, dat ik dien nog altijd voor waarschijnlijk houd. Wij politieambtenaren loopen altijd gevaar naar het gebied van gewaagde combinaties af te dwalen, als wij zoo op een eenmaal gevormde meening blijven doordraven. Juist bij die zoogenaamd interessante gevallen beleven wij meestal onze ellendigste nederlagen. En het zou — onder ons gezegd — zeer jammer zijn, als u uw tijd en uw talent ging verkwisten aan een zaak, die u ten slotte in plaats van waardeering slechts een groote teleurstelling kan bezorgen. — Maar dat is natuurlijk niet meer dan een waarschuwing, volstrekt geen vermaning van mij als hoofdcommissaris. Doe dus, wat u als doelmatig beschouwt. Ik geef u een onbeperkte volmacht. — En als u wenscht, dat er voor uw onderzoekingen nog speciaal 'n ondergeschikt beampte wordt aangesteld...”

„Dat had ik u al willen verzoeken. Het zou mij zeer aangenaam zijn, als het de politieagent Bertholts kon zijn. Die man is zeer betrouwbaar en zeer ijverig in den dienst. Ook kent hij deze aangelegenheid van het begin en schijnt er veel belang in te stellen.”

„Goed. Ik zal zorgen, dat hij te uwer beschikking blijft. U houdt mij toch zeker op de hoogte van de zaak?”

„Dat spreekt vanzelf!”

„Dat spreekt vanzelf!”

„Dat spreekt vanzelf!”

„Dat spreekt vanzelf!”

„Dat spreekt vanzelf!”

„Dat spreekt vanzelf!”

„Dat spreekt vanzelf!”

„Dat spreekt vanzelf!”

„Dat spreekt vanzelf!”

„Dat spreekt vanzelf!”

„Dat spreekt vanzelf!”

„Dat spreekt vanzelf!”

„Dat spreekt vanzelf!”

„Dat spreekt vanzelf!”

„Dat spreekt vanzelf!”

„Dat spreekt vanzelf!”

„Dat spreekt vanzelf!”

„Dat spreekt vanzelf!”

Het was twee dagen later, toen de hoofdcommissaris tot zijn verbazing mijnheer Delmonte ergens ontmoette, waar hij dit allerm minst had verwacht, namelijk in het huis van den regeringsraad Imminghofen, een der voornaamste ambtenaren van het ministerie van binnenlandsche zaken.

(Wordt voortgezet)

VROUWENLEVEN

Puntjes op de i

TWEËRLEI BESCHAVING

Er is tweërlei beschaving; die welke slechts bestaat uit aangeleerde beleefdheidsvormen en die andere die voortkomt uit naastenliefde en goedheid des harten.

De eerste soort is niet meer dan een vernis, een vernis dat door zorgvuldig onderhoud van geslacht op geslacht zeer solide kan zijn geworden en dat ondoordringbaar lijkt, maar dat toch, in zekere momenten, geen stand kan houden tegen den waren gemoedsaard die eronder verborgen ligt.

De ware beschaving echter, voortkomende uit een liefderijk hart, uit een warme gezindheid tegenover anderen, uit een drang tot het geven van hulp en steun aan medemenschen, is van blijvende waarde. En deze innerlijke beschaving kan ook de meest eenvoudige bezitten. De werkmans, die misschien niets weet van tafelmanieren, kan met een schertsend woord, waardoor het pijnlijke aan het feit ontgenomen wordt, zijn maal deelen met een ongelukkigen kameraad. De eenvoudige vrouw, voor wie het „Wetboek van mevrouw Etiquette” wel steeds een gesloten boek zal blijven, kan toch den fijnen tact hebben om een onfortuinlijke buurvrouw te helpen op een wijze welke niet kan kwetsen. Zij, die in een salon zeker geen goed figuur zouden maken, kunnen geduldig en medelijdend luisteren naar het beklag, dat een ongelukkige menschenziel verlichten en verzuimen zal.

Nu houdt deze kleine beschouwing geen minachtig in voor onze uiterlijke beleefdheidsvormen. Integendeel. Zonder maat-

schappelijke beschaving zou het leven voor vele menschen ondraaglijk zijn.

Maar ver boven de uiterlijke beschaving staat de beschaving van het hart, waardoor we onze medemenschen werkelijk kunnen helpen en troosten en steunen. C. M.

De Bruidsjapon en het Bruidskapsel

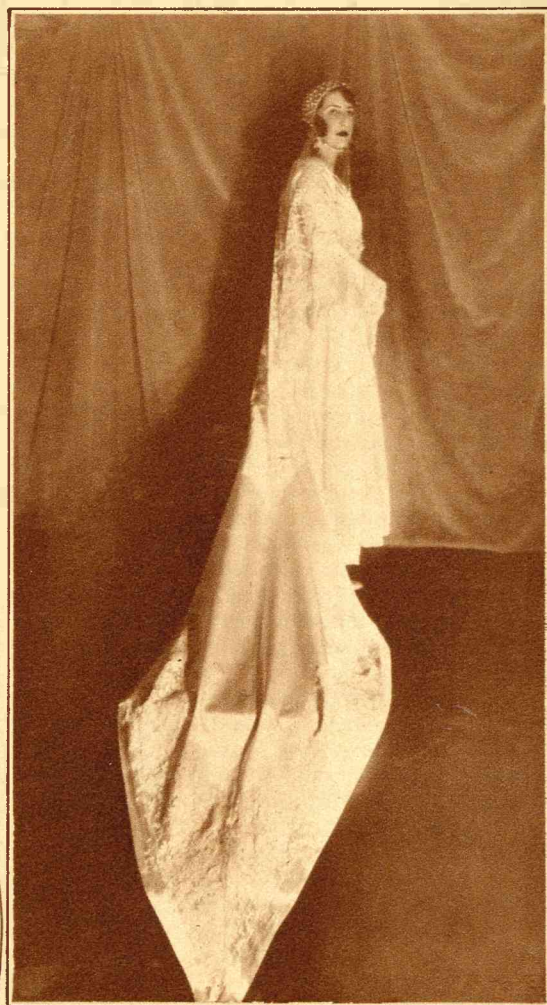
Nu de rokken langer zijn geworden en de héél lange rok geldt als het meest moderne voor avondtoiletten en de voor officiële gelegenheden bestemde japonnen, nu heeft ook de bruidsjapon weer haar

Bruidskapsel met kroontje van paarden en oranjebloesem.

Bruidstoilet van wit crêpe satin, met langen sleep en zeer eenvoudig kapsel.

Kostbaar satijnen bruidstoilet, waarvan de puntige met kant versierde sleep wordt opgehouden door een los omgeslagen cape van kostbare kant.

kostbare kanten cape, welke den spits toelopen met kant gegarneerden sleep draagt, geeft er een vorstelijke elegance aan. De hoofdtooi bestaat hier uit een paarden kapje.

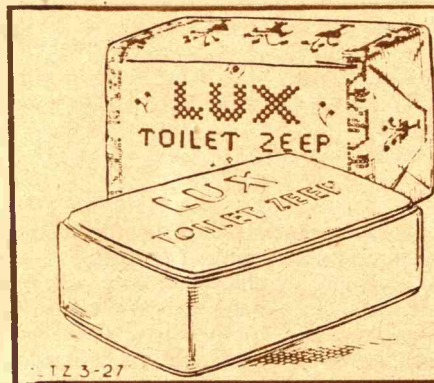
Het bruidskapsel van onze derde afbeelding, van het modehuis Berthe Rambourg, heeft een uit paarden en oranjebloesem samengesteld kroontje.

Een klein nieuw détail voor het moderne bruidstoilet is een armband van oranjebloesem.

Voor de jonge bruid, die in de eerste maanden van het jaar haar grooten dag beleefd, is de koude meestal een moeilijk probleem. In Engeland heeft men daar iets op gevonden in den vorm van een witte velvet cape met kraag van wit bont! Zoo'n cape, tot op knielengte genomen en van voren afgerond, geeft de noodige bescherming onderweg naar kerk of stadhuis en bij het in- en uitstappen der auto's, zonder het effect van het bruidstoilet te bederven. Ik zag zulk een cape, gemaakt van een rechten lap, die bij den hals was ingerimpeld. De cape was van onderen uitgeschulpt en een strik met laag neerhangende slippers versierde den linker schouder.

Men stelt weer pogingen in het werk om de blanke bruidsjapon te verdringen en wel het liefst door goudkleur. Goudkleur voor de bruidsjapon en gouden kant voor den bruidssluier, welke dan echter ook kan worden vervangen door een sluier van antieke vergeelde kant.

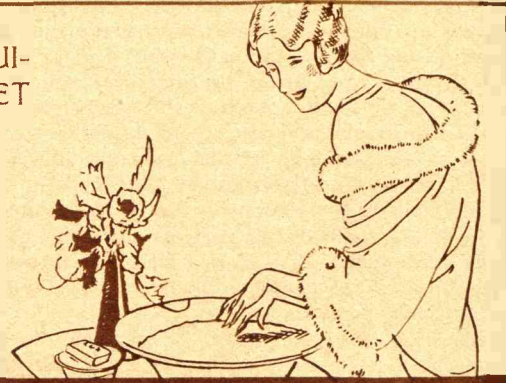
PAULA DEROSE.

ALLE VROUWEN ZIJN VERRUKT OVER DE ZUIVERE WITHEID, DEN FIJNEN GEUR EN HET OVERVLOEDIGE, ZACHTE SCHUIM VAN

LUX TOILET ZEEP

N.V. DE LEVER'S ZEEP MAATSCHAPPIJ. VLAARDINGEN

Sport van Zondag

De groote strijd in De Meer is gestreden. De match tusschen de kampioenscandidaten A.D.O. en Ajax is gedurende een week het onderwerp van den dag geweest in de hoofd stad en nu de kamp heeft plaats gehad, kan ongeveer zoo'n zelfde periode worden gerekend voor het naboomen. Want deze ontmoeting tusschen Amsterdam en Den Haag zal nog lang in het geheugen van de voetballiefhebbers blijven.

De strijd was rijk aan emoties, al was het alleen maar om het feit, dat drie doelpunten in deze ontmoeting door scheidsrechter Mutters werden geannuleerd. Vooral over het eerste was nogal iets te doen. Het geval was echter zoo klaar als een klontje. Het leder werd op regelmatige wijze in de Haagsche touwen gewerkt, doch één der Amsterdammers, die absoluut niet aan het spel deelnam, lag op de doellijn. Nu ging het er maar om of zijn positie hinderlijk was en in dit geval is de scheidsrechter heer en meester. Alleen zijn oordeel is hier van belang. Mutters vond dien man op de doellijn blijkbaar wel lastig en keurde het doelpunt af. Van zijn standpunt gezien volkomen terecht, al is het best mogelijk dat doelman Quax den Ajacied niet eens heeft opgemerkt. Intusschen een beslissing, waar formeel geen speld tusschen te krijgen is.

Na de rust kregen we nog 'n intermezzo, dat er op berekend scheen, de gemoederen in beweging te brengen. Toen scoorde Mulders voor de Amster-

Een belangrijke 2e klasse wedstrijd te Koog a.d. Zaan. K.F.C. en Alcmaria Victrix speelden er gelijk (2-2). Kiekje voor het Alkmaarsche doel.

dammers en nadat de scheidsrechter het doelpunt reeds had toegekend, herriep hij later zijn beslissing op advies van den A.D.O.-grensrechter. Dit was koren op den molen van dat deel van het publiek dat wel eens had gehoord dat op een eens gegeven beslissing nimmer teruggekomen mag worden. Maar indien de bal werkelijk over de lijn was geweest en de heer Mutters het vlaggen van den grensrechter om de een of andere reden niet heeft opgemerkt, dan was ook hier de beslissing juist.

Enfin, ondanks alles won Ajax met 1-0, een resultaat dat wij zoo ongeveer hebben verwacht en dat de verhouding bovendien goed weergaf. Wat wil men nog meer! De Amsterdamsche jeugd kon in elk geval na afloop weer zingen, dat Ajax kampioen zou worden. Of het zoover zal komen? Een feit is 't in elk geval, dat door de overwinning der Amsterdammers de spanning in afdeling I geweldig is toegenomen. Ajax heeft nu drie punten meer dan A.D.O., maar speelde twee wedstrijden meer. A.D.O. heeft dus een verliespunt minder, hetgeen wil zeggen, dat de Hagenaars hun lot nog

steeds in eigen hand houden, terwijl Ajax nog moet afwachten. Dat A.D.O. in de resterende 6 wedstrijden geen veertje meer zal laten, is moeilijk te veronderstellen, doch ten opzichte van de Ajaciden zijn we hiervan ook nog niet overtuigd. Men dient er voorts rekening mede te houden, dat R.C.H. de leiders reeds weer tot op twee punten is genaderd. Die Haarlemmers kunnen nog voor een verrassing zorgen, hoewel wij er toch van overtuigd zijn, dat Amsterdam of Den Haag hier zijn kampioen zal hebben.

In de andere afdeling dient de fraaie overwinning van Z.F.C. in Schiedam gememoreerd. H.V.V. struikelde intusschen, zoodat Blauw Wit eigenlijk alleen nog mee telt. De zebra's kunnen een punt meer krijgen dan Z.F.C. maar als de Zaankanter hun laatsten wedstrijd thuis tegen E.D.O. gewonnen zullen hebben, staat de Stadionclub voor de lang niet eenvoudige taak om uit de resterende drie wedstrijden zes punten te halen. Vijf is ook goed. We krijgen dan nog een beslissingswedstrijd.

Voor de tweede klassers was het geen beste dag. Zeeburgia werd in Utrecht door Hercules geklopt en D.E.C. verloor in Bussum een punt tegen het lang niet slechte B.F.C. Nu weer is de a.s. wedstrijd tusschen D.E.C. en Hercules te Amsterdam van het allergrootste belang. Zeeburgia is vrijwel uitgeschakeld, want mocht D.E.C. van de Utrechtenaren verliezen, dan gaat Hercules hoogstwaarschijnlijk met de eer strijken. Nu A.F.C. met flink verschil door Bloemendaal werd geklopt, wordt de positie der reeds zeer hachelijk. Gelukkig voor de Amsterdammers verloor ook H.V.C. Een van deze beide clubs treft het lot. Dit is nu wel zeker.

In de andere afdeling is de belangrijke wedstrijd tusschen K.F.C. en Alcmaria Victrix in een gelijk spel geëindigd, met welk resultaat de Koogers het meest zijn gebaat. Spartaan behaalde een kostbaar puntje in Hoorn, doch of dit zal leiden tot

De groote strijd in de Meer. Een zeer interessant moment voor het Haagsche doel, waarbij de gezichten der spelers ons alles vertellen. Een foto, welke de spanning in dezen wedstrijd wel zeer duidelijk demonstreert.

een ontvluchting uit de bedreigde zone zal afgewacht moeten worden. V.V.A., dat zich door diverse successen zoo aardig had opgewerkt, is door één enkele nederlaag weer candidaat voor de laatste plaats geworden. Dat zijn hier dus twee hoofdstedelijke ploegen. Een kwaad teeken voorwaar.

D.W.S. verliest de laatste weken punt op punt. Nu waren het er weer twee tegen West-Frisia. Als dat zoo voortduurt, krijgen we straks onze heele hoofdstedelijke vertegenwoordiging in deze afdeling onderaan.

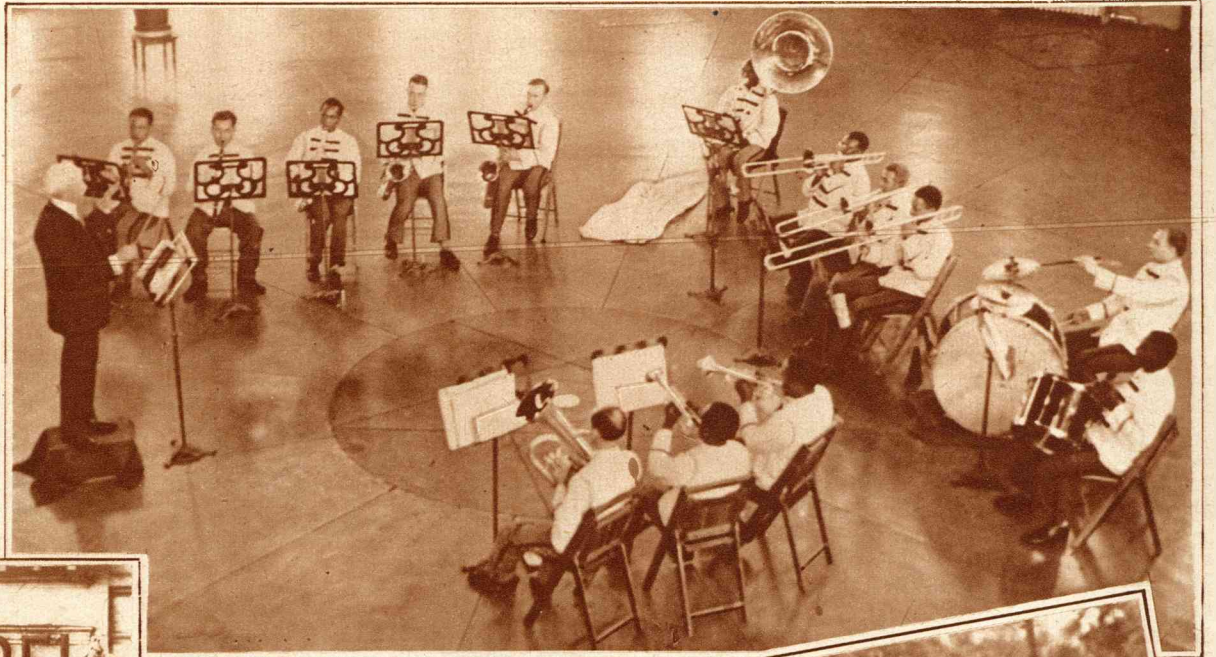
„Derby“ te Haarlem. R. C. H. klopt Haarlem met 2-0. De Haarlemmer Kammeijer en de Racingman Vrugt kampen om het „bruine monster“.

Ajax klopt A.D.O. met 1-0. Nog een moment voor het Haagsche doel, waar Quax een aanval der Ajaciden heeft onderbroken.

Een verdienstelijk werk verricht de bankier Stotesbury te Philadelphia. Hij heeft onder de bewoners van de stedelijke gevangenis een orkest opgericht, dat hij zelf dirigeert.

UIT ALLE LANDEN

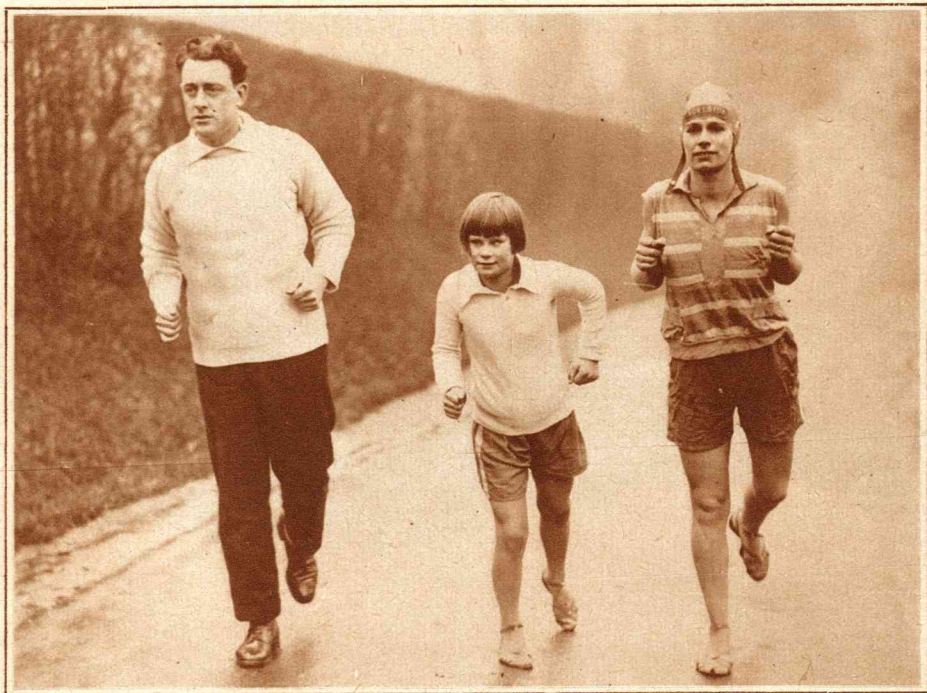
De crisis in den Diamanthandel doet zich te Antwerpen ook ernstig gevoelen. Voor de „Benrs” besproken de betrokkenen de kansen op verbetering in den toestand.

Door den honger gedreven, wagen de herten zich op de buitenwegen, en eten gedwee uit de hand van automobilisten en motorrijders

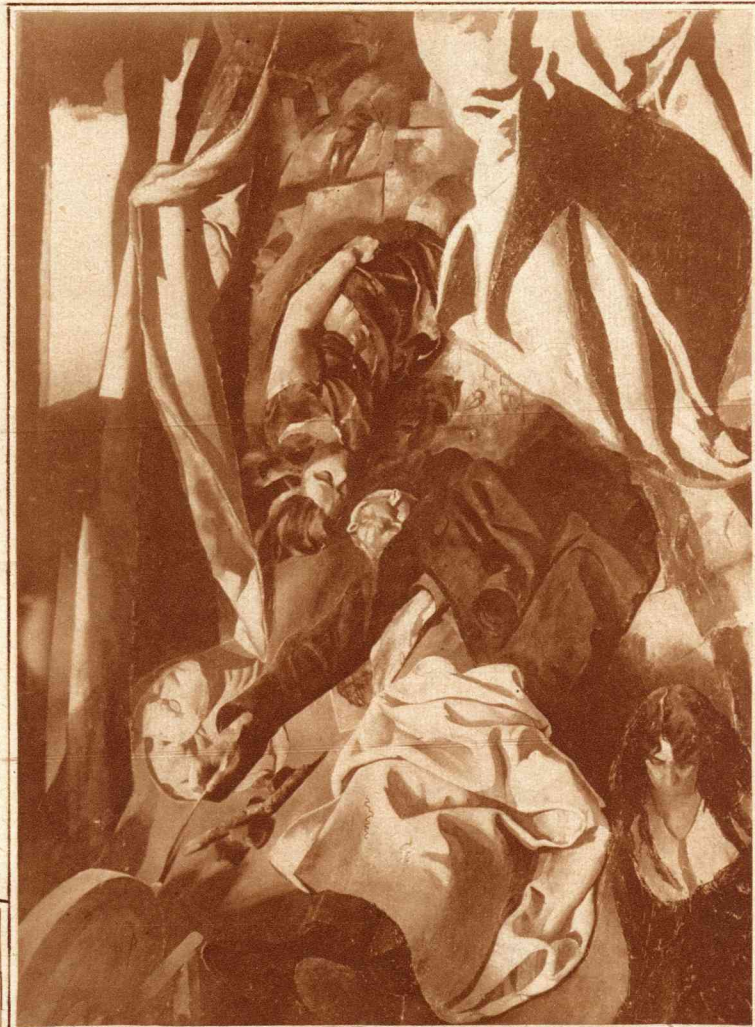

Een breedzame veldslag tusschen jonge Democraten en Republikeinen voor het Kapitol te Washington.

De Engelsche mevrouw Coleman wil met haar twaalfjarig dochttertje het Kanaal overzwemmen. Zij trainen iederen dag onder leiding van een ander zwembonder. Arme kleine!

VERKEERD

Op 'n kunsttentoonstelling te Berlijn werd dit schilderij bekroond; later bemerkte men, dat het onderste-boven was opgehangen!

Generaal Berenguer, die een nieuw kabinet gevormd heeft, en 't Parlement in eere zal herstellen.

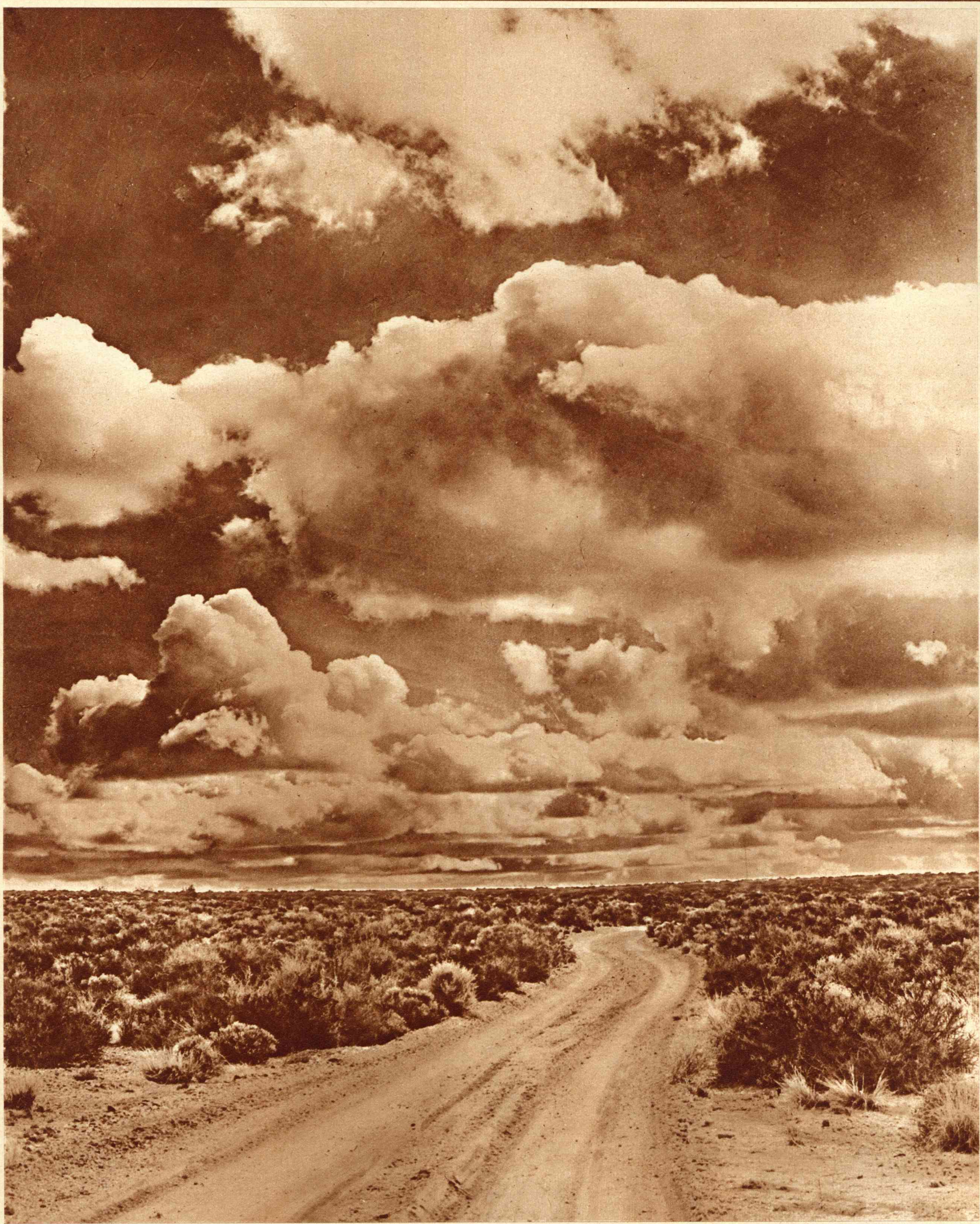
Het einde van de Spaansche Dictatuur. Een foto uit de dagen, dat 't tusschen Koning Alfonso en den dictator Primo de Rivera nog „aan" was.

← Als apen gedienstig worden ..

De kap-kampioen — De heer Alfred Morris werd te Londen uitgeroepen tot wereldkampioen der dameskappers.

HET WOLKENESKADER

DE STAD AMSTERDAM
HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f1.62⁵; per post ook voor Ned.-Indië f1.75; Voor het overige buitenland f2.25 of f2.50. Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f30.— tot f2000.—)

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.
Aangesloten bij het Bureau voor
Oplagecontrole, Amsterdam.